

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

samlet og udg. af M. Markussen.

Eventyrbogen

Kjøbenhavn : E. Jespersen, [1900]

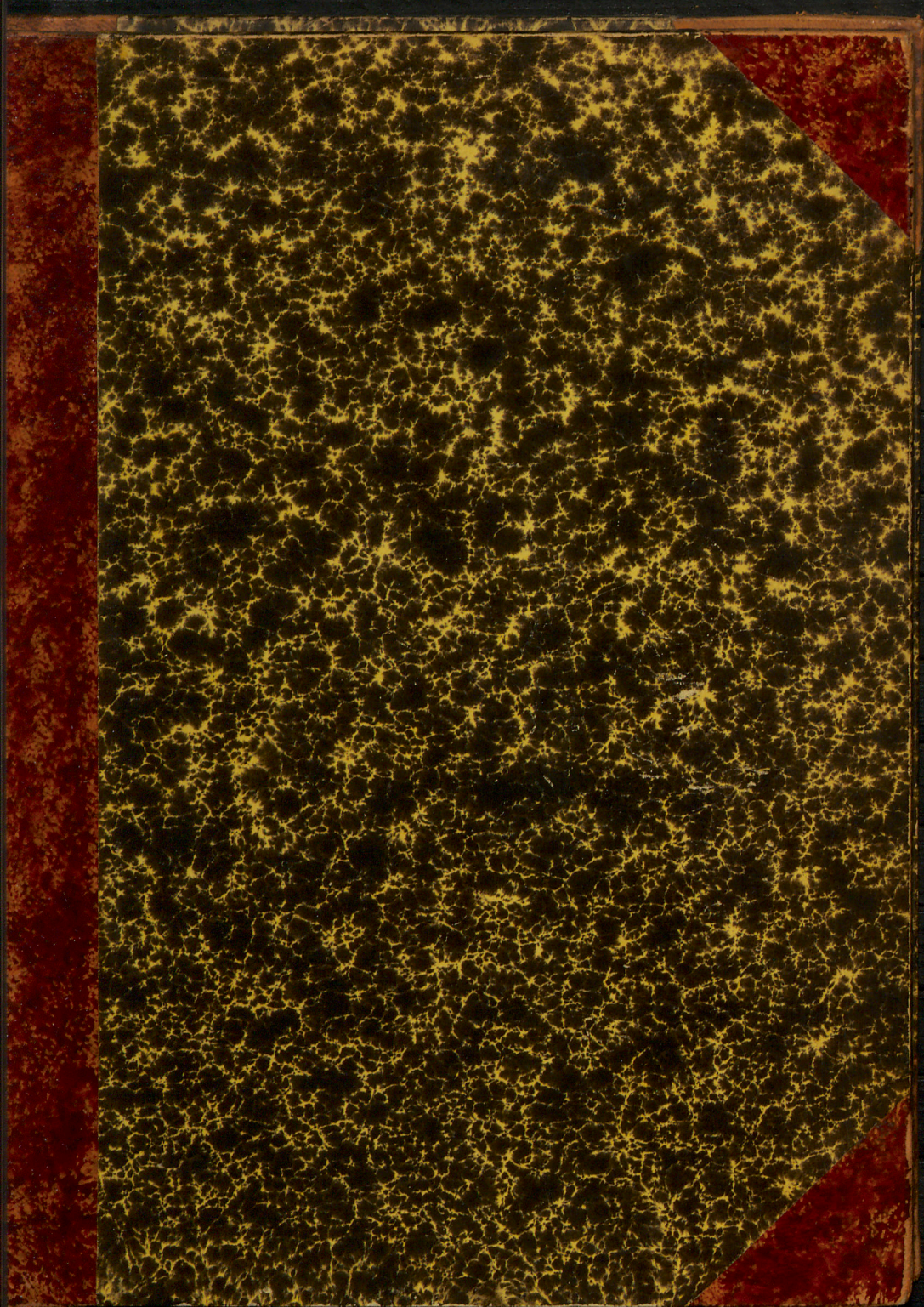
107 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

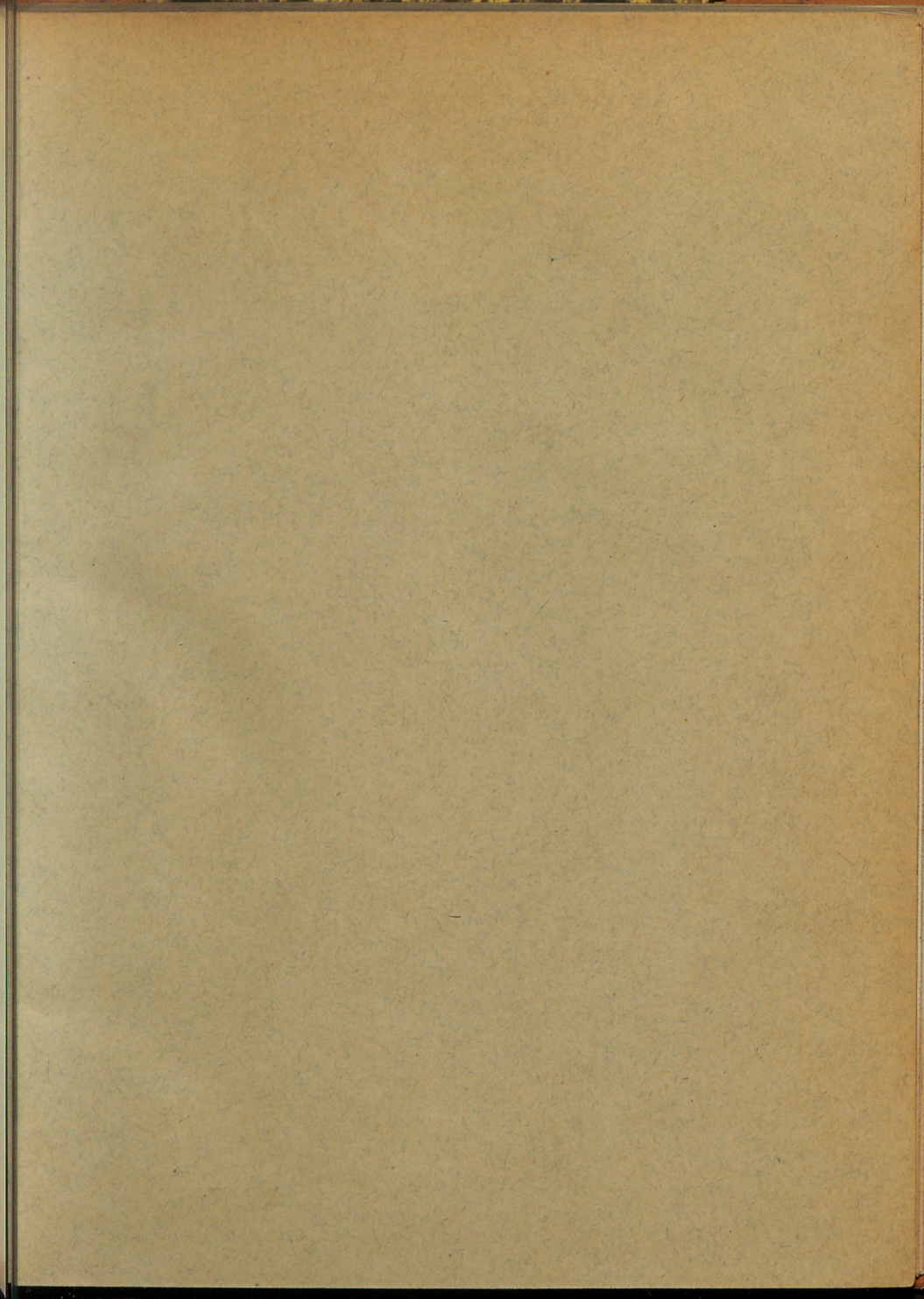
59.- 23.

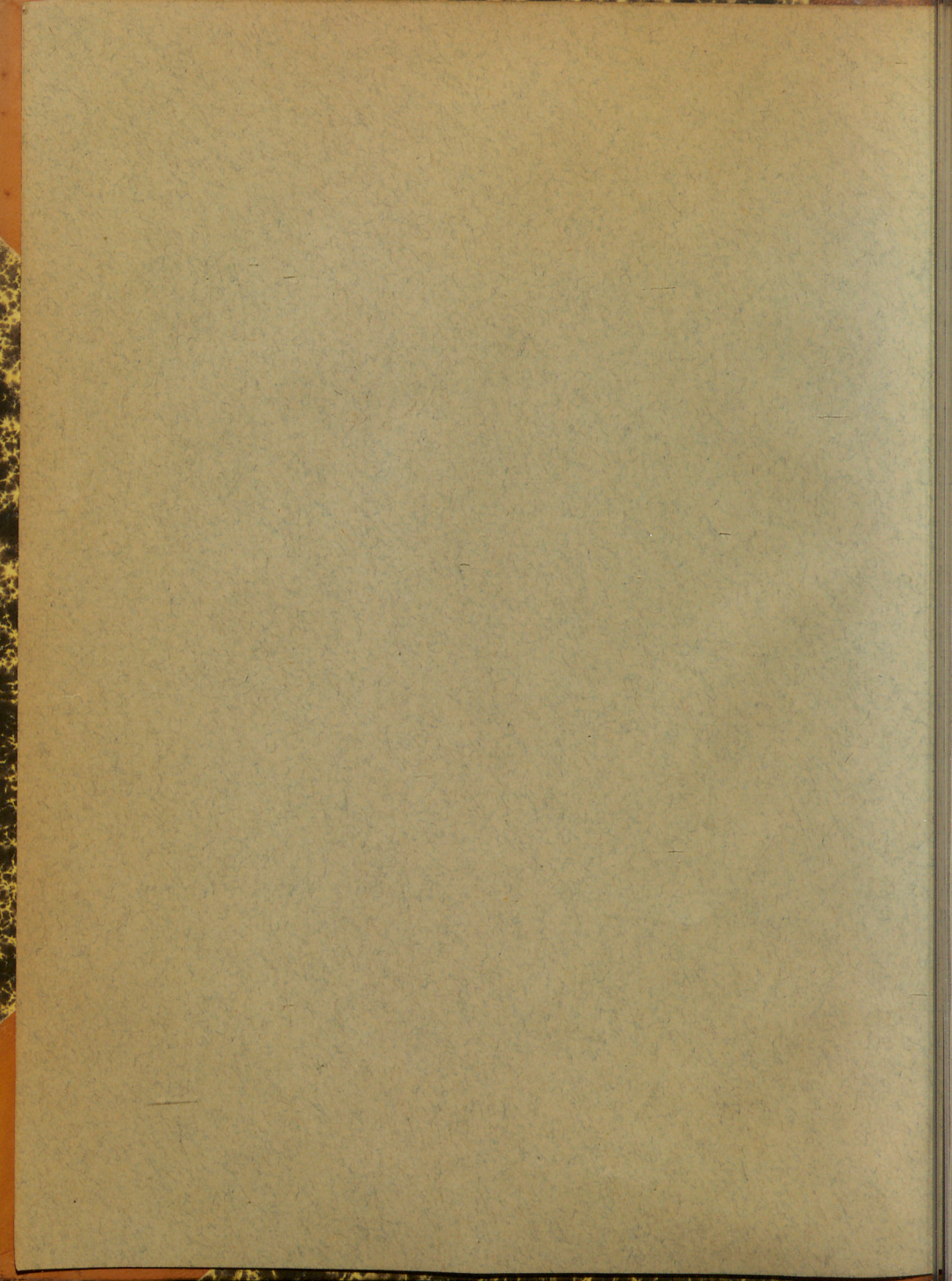
Det Kgl. Bibliotek

130024833578

EVENTYRBOGEN

E · JESPERSENS FORLAG · KJØBENHAVN

1908.

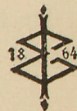

J. COHENS BOGTRYKKERIER
- GEORG A. BACH -

EVENTYRBOGEN

SAMLET OG UDGIVET AF M. MARKUSSEN

1. OPLAG
3000 Eks.

Indholdsfortegnelse.

	Side
Den tapre lille Skræder	5
Smiden fra Jüterbog	14
Den lille Rødhætte (med Billede).	18
Tornerose	25
Hvorledes Hans lærte at gyse	30
De syv Ravne (med Billede)	44
Bord dæk dig, Æsel stræk dig, Knippel far ud af din Sæk	51
Askepot (med Billede)	59
Hans og Grete (med Billede)	65
Fortællingen om den lille Muck	75
Den bestøvlede Kat (med Billede)	100

DEN TAPRE LILLE SKRÆDER.

I den lille By Romadio boede der engang en lille Skræder. En Sommerdag da han sad og arbejdede og hayde et Æble liggende ved Siden af sig, saa han, at en hel Mængde næsvisse Fluere, der havde Lyst til det søde Æble, havde sat sig derpaa. Herover blev den lille Skræder vred, han tog en Klædelap og slog den med al sin Kraft ned paa Æblet, og da han derefter saa paa Klædelappen, saa han, at han havde slaaet syv Fluere ihjel. Hov, hov, tænkte den lille Skræder, jeg er jo en rigtig Helt. Han lod sig lave et blankt Harnisk og lod skrive paa Brystpladen, med forgylt Bogstaver: »Syv med et Slag«. Saa tog den lille Skræder sit Harnisk paa og gik omkring i Gader og Stræder, og alle, som saa ham, troede han var en Helt, som havde fældet syv Mænd med et Slag, og vare bange for ham.

I det samme Land var der ogsaa en Konge, hvis Ros lød vidt og bredt. Den dovne Skræder, som

straks efter sin Heltedaad havde lagt Naal, Saks og Pressejern paa Hylden, gik hen til Kongens Slot, lagde sig paa Græsset inde i Gaarden og faldt i Søvn. Kongens Tjenere, som gik frem og tilbage, saa Skræderen i det straalende Harnisk, og da de læste den gyldne Indskrift, undrede de sig meget over, hvad denne krigerske Mand vilde ved Kongens Hof i Fredstider; thi de tvivlede ikke om, at han var en stor Herre. Kongens Raad, som ogsaa havde set den sovende Skræder, lod i al Underdanighed, Hans Majestæt deres allernaadigste Konge vide, at dersom der skulde blive Krig, vilde denne Helt være en meget nyttig Mand, som kunde gøre Landet god Tjeneste. Kongen syntes godt om denne Tale og sendte straks Bud til den harniskklædte Skræder, for at spørge ham om han søgte Tjeneste? Skræderen svarede, at han var netop kommen derfor og bad den kongelige Majestæt allernaadigst at tage ham i sin Tjeneste. Kongen lod saa den lille Skræder faa en prægtig Bolig og gav ham en god Løn, saa han kunde leve herligt og i Glæde uden at bestille noget.

Det varede imidlertid ikke længe, førend Kongens Riddere, som kun havde en lille Lønning, bleve misundelige paa den gode Skræder og ønskede ham Pokker i Vold. Alligevel vare de bange for at blive uenige med ham, da han kunde slaa syv af dem ihjel paa en Gang, ellers havde de gerne givet sig til at slaas med ham. Nu spekulerede de Dag og Nat paa, hvorledes de skulde blive af med den drabelige Krigsmand; men da deres Vid og Kløgt ikke var synderlig bevendt,

kunde de ikke finde paa nogen List til at fordrive Helten. Tilsidst bleve de enige om alle at gaa til Kongen, for at bede om Tilladelse til selv at drage bort, og det gjorde de.

Da den gode Konge saa, at alle hans tro Tjenere vilde forlade ham for et eneste Menneskes Skyld, blev han bedrøvet som aldrig før, og han ønskede, at han aldrig havde set Helten; men han turde ikke sende ham bort, da han var bange for, han saa skulde slaa ham og alle hans Folk ihjel, og at den forfærdelige Kriger derefter skulde tage hans Kongerige i Besiddelse. Da Kongen nu overvejede, hvad han i dette vanskelige Tilfælde skulde gjøre for at vende alt til det bedste, udfandt han en List, hvorved han mente at han kunde blive fri for den frygtelige Krigsmand, som ingen troede var en Skræder. Kongen sendte Bud efter Helten og sagde til ham, at da han vidste, der ikke fandtes saa stærk og mægtig en Kæmpe paa Jorden, som Skræderen, vilde han bede ham gjøre ham en Tjeneste, som ingen af hans Mænd havde kunnet udføre. I en nærliggende Skov huserede to Kæmper, som gjorde umaadelig Skade ved at røve og myrde, hæрге og plyndre rundt omkring i Landet, og forgjæves havde man søgt at fange eller dræbe dem. Dersom Skræderen nu vilde paatage sig at rydde Kæmperne af Vejen, vilde Kongen give ham sin Datter til Ægte og det halve Kongerige i Medgift, og han vilde endda give ham hundrede Ryttere med til Hjælp. Den lille Skræder blev meget glad over Kongens Tilbud, han syntes det var herligt at skulle ægte Kongens Datter og have det halve Kongerige,

han svarede derfor dristigt at han vilde gerne gøre Kongen, hans allernaadigste Herre, den Tjeneste at dræbe Kæmperne, han vilde endogsaa godt paatage sig at gøre det uden de hundrede Rytters Hjälp. Han begav sig straks til Skoven, befalede de hundrede Ryttere, som paa Kongens Befaling alligevel fulgte med, at vente udenfor, og gik saa selv ind i Tykningen af Skoven og spejdede rundt omkring, for at opdage Kæmperne. Efter at have søgt længe fandt han endelig begge Kæmperne sovende under et Træ og snorkende saaledes, at Træets Grene rystede frem og tilbage, som om en Orkan ruskede i dem.

Skræderen betænkte sig ikke længe; men fyldte sine Lommer med Stene, og krøb saa op i Træet, hvorunder Kæmperne laa. Først kastede han en stor Sten paa Brystet af den ene Kæmpe, som vaagnede derved og arrigt spurgte sin Kammerat, hvorfor han slog ham. Den anden Kæmpe undskyldte sig saa godt han formaede, han vidste ikke af, at han havde slaaet ham, det maatte saa have været i Søvn, han havde gjort det. Da de nu igjen vare slumrede ind, tog Skræderen atter en Sten og kastede ned paa den anden Kæmpe, som for vredt op imod sin Kammerat og spurgte, hvorfor han slog ham? Han vilde nu heller ikke vide af, at han havde gjort det. Da Kæmperne, efter megen Trætte atter vare faldne i Søvn, kastede Skræderen den tredje Sten saa stærkt ned paa den første Kæmpe, at han ikke længere vilde finde sig deri; men slog løs paa sin Kammerat, som han troede havde slaaet ham, denne blev rasende, begge sprang op, rykkede Træer

op af Jorden; men lod dog til al Lykke det Træ blive staaende, hvori Skræderen sad, og huggede saa voldsomt løs paa hinanden med Træerne, at de faldt døde om.

Da Skræderen fra sit Træ saa, at Kæmperne havde slaaet hinanden ihjel, blev han inderlig fornøjet, han steg ned af sit Træ, stak sit Sværd igjennem begge Kæmperne, løb ud af Skoven og hen til Rytterne. De spurgte ham om han havde opdaget Kæmperne, eller om han ikke havde kunnet finde dem. »Jo,« sagde Skræderen, »jeg har opdaget, set og slaaet dem begge ihjel og ladet dem ligge under et Træ.« Rytterne hverken vilde eller kunde tro, at denne ene Mand ikke alene skulde være kommen uskadt fra Kæmperne, men ovenikjøbet havde dræbt dem. De red ind i Skoven for at se dette Vidunder og fandt det ganske, som Skræderhelten havde sagt. Herover undrede de sig meget og følte tillige en gruelig Angst, som gjorde dem ilde tilmode; thi de frygtede at Sejrherren vilde slaa dem alle ihjel, dersom han blev vred paa dem. De skyndte dem derfor hjem til Kongen og fortalte, hvad der var sket.

Da Skræderen kom tilbage til Kongen og fortalte ham sin Bedrift og forlangte Kongens Datter til Ægte samt det halve Kongerige, angrede Kongen sit Løfte til den fremmede Krigsmand, og blev meget bedrøvet. Kæmperne vare jo nu døde og kunde ikke mere gøre Skade, han tænkte derfor nu kun paa, hvorledes han kunde blive af med Helten, som han aldeles ikke havde Lyst til at faa til Svigersøn. Han klagede nu til Skræderen over, at han i en anden Skov havde en Enhjørning,

som gjorde baade Fisk og Folk megen Fortræd, den skulde Skræderen ogsaa fange, og naar han havde gjort det, vilde Kongen give ham sin Datter. Hermed var den gode Skræder ogsaa tilfreds, han begav sig straks hen til Skoven, hvor den vilde Enhjørning rasede, befalede de Mænd, som Kongen ogsaa denne Gang havde givet ham med til Hjælp, at vente udenfor Skoven, da han vilde være ene om at udføre Heltedaaden, ligesom han havde været ene om Kæmperne. Da han havde gaaet en lille Tid omkring i Skoven, opdagede han Enhjørningen, som kom løbende imod ham med udstrakt Horn for at myrde ham. Men Skræderen blev ikke bange, han ventede til Enhjørningen var kommen ganske nær hen til ham, sprang saa i en Fart bagved det Træ, som han stod ved, medens Enhjørningen i sit Raseri for saa voldsomt ind imod Træet, at dens spidse Horn blev siddende fast deri. Da Skræderen saa, at Enhjørningen var naglet fast til Træet, gik han frem, slyngede en Strikke, han havde medbragt, om dens Hals og bandt den forsvarlig fast dermed. Han hentede nu sine Kammerater og viste dem sin Sejer over den vilde Enhjørning. Derpaa gik den lille Skræder til Kongen, mældte ham ydmygst den lykkelige Udførelse af det kongelige Ønske, og mindede ham beskedent om hans to Gange givne Løfte. Kongen blev atter meget bedrøvet, og vidste ikke hvad han skulde gjøre, da Skræderen forlangte hans Datter, som han dog ikke vilde give ham. Han begærede endnu et af Krigsmanden, han skulde nemlig ogsaa fange et grusomt Vildsvin, som løb om i en tredie Skov og ødelagde alt,

han vilde give ham alle sine Jægere med til Hjælp, naar han saa havde udført dette, vilde Kongen uden flere Betingelser give ham Prinsessen til Ægte. Skræderen var ikke synderlig tilfreds med Kongens gentagne Forlangender; men han drog dog med sine Hjælpere ud til Skoven og da de havde naaet den, befalede han dem at blive udenfor. Dette vare Jægerne inderlig glade og tilfredse med; thi Vildsvinet havde allerede oftere modtaget dem paa en saadan Maade, at de ikke følte stor Lyst til at give sig i Lag med det igen, de takkede derfor Skræderen oprigtigt, fordi han vilde begive sig alene i Faren og lade dem blive tilbage i i Sikkerhed. Skræderen havde ikke været længe inde i Skoven, førend Vildsvinet saa ham, og styrtede løs paa ham med fraadende Svælg og skarpe Hugtænder, det vilde lige til at løbe ham omkuld, saa hans Hjerte bævede medens han hurtigt saa sig om efter Redning. Til al Lykke stod der i Skoven et gammelt forfaldent Kapel, hvor man tidligere havde solgt Aflad, da Skræderen var i Nærheden deraf, sprang han i et Spring derind og med et Luftspring igen ud igennem et Vindu, ligeoverfor, hvori der ikke mere var Ruder. Vildsvinet, som fulgte ham i Hælene, rumsterede nu om i Kapellet, medens Skræderen hurtigt løb omkring det, smuttede hen til Døren og smækkede den skyndsomt i Laas og spærrede saaledes det grusomme Vildsvin inde i den lille Kirke. Da han fortalte Jægerne, hvad han havde gjort, vilde de ikke tro ham, førend de selv havde overbevist sig om, at Sagen forholdt sig rigtigt, saa rede de hjem, fulde af Forundring og underrettede Kongen

om, hvad der var sket. Om Efterretningen om den heltmodige Krigsmands Sejer gjorde Kongen glad eller bedrøvet, kan enhver dømme, selv om han ikke har megen Forstand; thi Kongen maatte nu enten give Skræderen sin Datter eller frygte, at han vilde vende sin Heltekraft, hvorpaa han havde givet saa forbavsende Beviser, imod ham selv. Dog er der ingen Tvivl om, at dersom han havde vidst, at Helten var en Skræder, havde han hellere givet ham en Strikke om Halsen end sin Datter. Men den lille Skræder brød sig slet ikke om, enten Kongen var glad eller bedrøvet over at give sin Datter til en Mand, om hvis Fødsel og Herkomst, han ikke vidste noget, han var kun stolt og glad over at skulle være Kongens Svigersøn. Bryllupet blev saa fejret, just ikke med synderlig Glæde fra Kongens Side; men Skræderen fik Prinsessen og det halve Kongerige.

Da der var gaaet en lille Tid, hørte den unge Dronning hendes Gemal tale i Søvn. Hun kunde tydelig skjelne Ordene: »Dreng, sy paa Kofte — lap Bukserne — skynd dig — eller jeg slaar dig Alenen i Hovedet.« Dette forekom hende meget besynderligt, hun anede straks, at hendes Mand var en Skræder, gik til sin Fader og bad ham befri hende for en saadan Mand. Kongen blev fortvivlet over at han havde givet sin eneste Datter til en Skræder; men trøstede hende saa godt han kunde og sagde, hun skulde den næste Nat lade Sovekammerdøren staa aaben, saa vilde han stille nogle Tjenere bag Døren, og naar de hørte saadanne Ord, skulde de gaa ind og dræbe Manden. Den

unge Dronning blev da trøstet og lovede at gjøre saaledes, som han sagde. Kongen havde imidlertid en Vaabendrager ved sit Hof, som holdt meget af Skræderen, da han havde hørt Kongens troløse Tale, gik han straks hen til Skræderen, for at aabenbare ham den strænge Dom, som var fældet over ham, og bede ham værge sit Liv saa godt han kunde. Skræderkongen takkede ham hjerteligt for hans Advarsel og sagde han kunde være ganske rolig, han vidste godt, hvad han skulde gøre i denne Sag.

Da det nu var bleven Aften, begav den unge Konge, tilligemed sin Gemalinde, sig til Ro til sædvanlig Tid, og han lod snart som han sov. Den unge Dronning listede sig op, aabnede Døren og lagde sig saa igen ned. Efter en Stunds Forløb begyndte den unge Konge ligesom at tale i Søvn; men saa højt og tydeligt, at de som stode uden for Døren kunde høre hvert Ord, »Dreng lap Bukserne — for Pokker — giv mig Koften i en Fart eller jeg slaaer dig Alenen i Hovedet. Jeg har slaaet syv ihjel med eet Slag — to Kæmper har jeg dræbt — Enhjørningen har jeg fanget — Vildsvinet har jeg ogsaa fanget — skulde jeg frygte dem, som staa udenfor Sovekammerdøren?»

Da de, som stode udenfor Sovekammeret, hørte disse Ord, flygtede de, som om de vare forfulgte af tusinde Djæвле, og der var Ingen som vovede at gøre Skræderen Fortræd. Saaledes var og blev den tapre lille Skræder Konge alle sine Levedage, og lige til han døde.

SMEDEN FRA JÜTERBOG.

For mange, mange Aar siden, levede der i den lille By Jüterbog en Smed, om hvem baade Unge og Gamle fortælle en meget mærkelig Historie. Denne Smed havde en meget streng Fader, som i hans Ungdom holdt ham trolig til at følge Guds Bud. Han gjorde mange Rejser og oplevede mange Eventyr; men var desuden grumme dygtig i sin Kunst. Han havde en Staaltinktur, som gjorde ethvert Harnisk, der blev strøgen over dermed uigennemtrængeligt. Han tjente i Kejser Frederik den Førstes Hær, blev kejserlig Rustmester og deltog i Felttogene til Mailand og Apulien. Der erobrede han store Skatte og vendte efter Kejserens Død tilbage til sin Hjemstavn som en rig Mand. Her lærte han at kjende baade onde og gode Dage og blev over hundrede Aar gammel. Engang sad han under et gammelt Pæretræ ude i sin Have, da en lille graa Mand, som flere Gange havde vist sig at være hans Skytsengel, kom ridende paa et Æsel. Denne lille Mand

tog ind hos Smeden og lod sit Æsel sko, hvilket Smeden plejede at gøre uden at tage nogen Betaling derfor. Derpaa sagde den lille Mand til Peter, saaledes hed Smeden, at han maatte ønske tre Ting, men ikke glemme det bedste. Da Tyvene plejede at stjæle Smedens Pærer, ønskede han først, at ingen som krøb op i hans Pæretæ, kunde komme ned igen uden hans Vilje, og fordi der ogsaa ofte havde været Tyve i hans Stue, var hans andet Ønske, at ingen uden hans Tilladelse kunde komme ind i denne, undtagen igennem Nøglehullet. Efter disse taabelige Ønsker advarede den lille Mand ham og sagde: »Glem ikke det bedste!« Saa gjorde Smeden det tredje Ønske, idet han sagde: »Det bedste, det er en god Snaps, derfor vil jeg ønske, at denne Brændevinsflaske aldrig maa blive tom.« »Dine Ønsker ere bøn-hørte,« sagde den lille Mand, strøg derpaa med sin Haand over nogle Jernstænger, som laa i Smedien, satte sig paa sit Æsel og red bort. Jernet var blevet forvandlet til blankt Sølv, saa Smeden, som dengang var bleven fattig, atter blev rig og levede nu i lang Tid veltilpas; thi de aldrig manglende Mavedraaber i Brændevinsflasken vare, uden han vidste det, forvandlede til en Livselixir.

Døden, som saalænge havde syntes at have glemt ham, bankede omsider paa, Smeden var tilsyneladende villig til at følge den, men bad kun om den først vilde unde ham en lille Forfriskning, og hente ham et Par Pærer af Træet; som han nu var for gammel til at krybe op i. Døden krøb op i Træet; men da Smeden havde lokket den derop, sagde han: »Bliv deroppe;«

thi han havde nok Lyst til at leve lidt længere. Døden spiste alle Pærerne paa Træet; men saa blev den først rigtig forslugen, og da der ikke var flere Pærer, fortærede den sig selv med Hud og Haar, derfor er den nu saadan en gyselig fortørret Benrad. Paa Jorden døde nu hverken Mennesker eller Dyr og deraf opstod der megen Forvirring i Naturens Orden, hvilket var meget uheldigt. Smeden gik derfor tilsidst hen til den ranglende Død, og lod den komme ned paa den Bettingelse, at den i Fremtiden skulde lade ham i Fred. Døden for rasende ned og begyndte at rømme op paa Jorden; men da den ikke kunde hævne sig paa Smeden, hidsede den Djævelen paa ham for at han skulde hente ham. Djævelen begav sig straks paa Vej; men den fiffige Smed kunde langt fra lugte Svovlet, han lukkede sin Dør og holdt med sin Svend en Lædersæk foran Nøglehullet. Mester Strian for saa igennem det, da han ikke paa anden Maade kunde komme ind i Smedjen, og dumpede saa lige ned i Sækken, som Smeden og hans Svend bandt til i en Fart, bragte hen paa Ambolten og bankede løs paa Djævelen, saa han mistede baade Syn og Hørelse, og ganske mør og elendig svor paa, at han vilde aldrig komme igen. Nu levede Smeden lang Tid i Fred og Ro, indtil han blev træt og mæt af Livet, da alle hans Venner og Bekendte vare døde. Han vandrede da op til Himlen, hvor han bankede beskedent paa Døren. Den hellige Petrus kiggede ud, og Smed Peter genkendte i ham sin Skytspatron og Skytsengel, som saa ofte havde reddet ham ud af Nød og Fare og som tilsidst havde tilstaaet ham

de tre Ønsker. Men Petrus sagde: »Gaa din Vej, Himlen er lukket for dig; du har glemt at bede om det bedste: Salighed.« Med denne Besked gik Peter bort og tænkte, han vilde forsøge, om han kunde have bedre Held med sig i Helvede. Han fandt snart den brede Vej, som fører dertil. Men da Djævlens erfarede, at Smeden fra Jüterbog var i Anmarche, slog han Helvedes Port i for Næsen af ham, og satte hele Helvede i Forsvarsstand imod ham. Da den stakkels Smed nu hverken kunde komme i Himlen eller Helvede, og han aldeles ingen Lyst havde til at blive længere paa Jorden, begav han sig ind i Bjerget Kyllhauser, til Kejser Frederik med Tilnavnet Rødskjæg, som Sagnet fortæller sidder fangen derinde, og hvem han havde tjent i sine unge Dage.

Hans gamle Herre, Kejseren, blev meget glad ved at se sin gamle Rustmester komme og spurgte ham straks om Ravnene endnu fløj om Taarnet paa Borgruinen Kyllhauser? Da Peter bejaede det, sukkede Kejseren dybt. Smeden blev nu i Bjerget, hvor han beslaaer Kejserens Heste, indtil Forløsningstimen op-rinder for Rødskjæg. Sagnet siger, at det vil ske, naar Ravnene ikke længer flyve om Bjerget, og naar et gammelt udtørret Pæretræ, som staar tæt ved Kyllhauser, paany knoppes, grøntes og blomstrer. Da træder Frederik Rødskjæg ud med alle sine Væbnere, slaaer det store Befrielsens Slag og hænger sit Skjold paa det Træ, som atter er blevet grønt. Derpaa gaar han med alle sine Mænd til den evige Hvile.

DEN LILLE RØDHÆTTE.

Der var engang en allerkjæreste lille Pige, som havde en Moder og en Bedstemoder, hvis Øjsten hun var, Bedstemoderen især vidste ikke alt det gode hun skulde gjøre sit Barnebarn, hun forærede hende den ene smukke Ting efter den anden. Saaledes havde hun ogsaa foræret hende en ganske yndig lille rød Fløjels Hætte, som klædte den lille Pige saa nydeligt, at hun aldrig vilde gaa med nogen anden, og alle Mennesker kaldte hende derfor den lille Rødhætte. Bedstemoderen boede i et lille Hus, som laa en halv Times Vej fra den lille Piges Hjem, og der laa en Skov imellem begge Husene.

En Morgen sagde Moderen til den lille Rødhætte: »Min kære lille Rødhætte, Bedstemoder er bleven syg og er saa daarlig, at hun ikke kan komme til os. Vil du gaa hen til hende med disse Kager, som jeg har bagt og en Flaske Vin, og saa hilse hende meget fra mig; men vær nu forsigtig at du ikke falder og slaar

Flasken i Stykker, for saa faar den stakkels syge Bedstemoder jo intet. Du maa heller ikke løbe om i Skoven; men bliv smukt paa Vejen og kom ikke for sent hjem.«

Den lille Rødhætte lovede at gøre ganske som hendes Moder havde sagt, tog sit Tøj paa, og en pæn lille Kurv, hvori hun lagde Kagerne og Vinen, og gik nok saa fornøjet ind i Skoven. Allerbedst som hun gik derinde, kom der en Ulv. Den lille Pige kendte endnu ikke en Ulv, og blev derfor ikke bange. Da Ulven kom nærmere, standsede den og sagde: »God-dag lille Rødhætte!« »Mange Tak« Hr. Graaskæg!« svarede hun. — »Hvor skal du hen saa tidlig min kære lille Rødhætte?« spurgte Ulven. »Til min gamle Bedstemoder, hun er ikke rask.« »Hvad skal du der? maaske du bringer hende noget?« — »Ja, det gør jeg rigtignok, vi have bagt Kager og Moder har givet mig en Flaske Vin med, som Bedstemoder skal have at styrke sig paa.« — »Sig mig dog en Gang, min søde lille Rødhætte, hvor bor din Bedstemoder. Jeg vilde gerne, naar jeg engang kommer forbi hendes Hus, bevidne hende min Højagtelse,« sagde Ulven.

»O, det er slet ikke langt borte, et lille Stykke herfra staar hendes Hus lige tæt ved Skoven, I maa være kommen forbi det. Der staar Egetræer foran det, og Nøddebuske paa Havegærdet!« fortalte Rødhætte. O, du allerkæreste lille Nøddekærne, dig kunde jeg have Lyst til at spise, tænkte den fæle, falske Ulv, jeg maa knase dig, det vilde blive en Lækkerbidsken. — Han lod, som han vilde følge Rødhætte

endnu et lille Stykke paa Vej og sagde til hende: »Se blot, hvilke dejlige Blomster der staa inde i Skoven, og hør hvor smukt Fuglene synge. Ja der er smukt, meget smukt derinde, og saa vokser der saadanne herlige Lægeurter, min lille Rødhætte.«

»Er I Doktor ærværdige Herre?« spurgte Rødhætte, »siden I kender Lægeurterne. Kunde I ikke vise mig nogle, som kunde være gode for min syge Bedstemoder?«

Ulven roste hende og sagde: »Du er et lige saa godt som klogt Barn, jeg er virkelig Doktor og kender alle Urter; ser du her staar Ulvebast og derovre i Skyggen staar Ulvebær, her i Solen blomstrer Ulvemælken og hist ovre finder man Ulveroden.«

»Ere da alle Urterne kaldt op efter Ulven?« spurgte Rødhætte. — »De bedste, kun de bedste, mit kære fromme Barn?« sagde Ulven med Stolthed; thi han vidste, at alle de Urter, han havde nævnt, vare giftige Urter. Men Rødhætte vilde i sin Uskyldighed plukke disse Urter og bringe Bedstemoder dem, for at helbrede hende. Ulven sagde nu: »Farvel, min lille Rødhætte, det har glædet mig at gøre dit Bekendtskab; jeg har Hastværk, jeg maa skynde mig til en gammel svag Patient.« Og dermed løb Ulven sporenstregs til Bedstemoders Hus, medens Rødhætte plukkede sig en smuk Buket Markblomster og sankede de falske Lægeurter.

Da Ulven kom til Bedstemoders lille Hus, fandt den Døren lukket og bankede paa. Den gamle Kone, som ikke kunde staa op for at se hvem det var,

raabte: »Hvem er derude?« Ulven paatog sig en fin Stemme og svarede: »Det er den lille Rødhætte, Moder sender Vin og Kager til dig, søde Bedstemoder, vi have bagt.« — »Søg under Dørtrinet, der ligger Nøglen!« raabte den Gamle. Ulven lod sig det ikke sige to Gange, den aabnede Døren, gik ind i Huset og slugte uden videre Bedstemoder, tog hendes Klæder paa, lagde sig i Sengen, trak Tæppet helt op om Hagen og trak Sengeomhænget for.

Efter nogen Tids Forløb kom den lille Rødhætte, som blev meget forundret over at finde Døren aaben, hun blev ganske ængstelig derover, da Bedstemoder ellers altid plejede at laase sig forsvarligt inde. Da lille Rødhætte nu traadte hen til Sengen, laa den gamle Bedstemoder med saa stor en Natkappe paa, at man næsten slet ikke kunde se hende, og den Smule, man saa af hende, saa skrækkelig ud: »Aa Bedstemoder! hvorfor er dine Øjne saa store?« — »For at jeg bedre kan se dig.« — »Aa Bedstemoder! hvorfor ere dine Øre saa store?« — For at jeg bedre kan høre dig.« — »Ja men Bedstemoder! hvorfor ere dine Hænder saa store og laadne?« — »For at jeg bedre kan holde fast paa dig.« »Aa, men Bedstemoder! hvor din Mund er stor og dine Tænder lange!« — »Det er for at jeg lettere kan æde dig.« Og hermed for den hæslige Ulv ud af Sengen og aad den lille Rødhætte, og borte var hun.

Nu var Ulven rigtig mæt, og den befandt sig saa godt i den lille Stue og i den bløde Seng, at den igen krøb i Sengen og faldt i Søvn og snorkede saa højt,

saa det lød som et lille Møllehjuls Snurren. Tilfældigvis kom en Jæger forbi, hørte den underlige Lyd og tænkte, hvor den stakkels gamle Kone derinde dog snorker forfærdeligt, hun raller næsten som hun laa i Dødskampen, jeg vil gaa ind at se, hvad der er i Vejen med hende. Som sagt saa gjort, Jægeren gik ind i Huset, fandt den gamle grimme Ulv liggende i Sengen og Bedstemoder var ikke til at finde i hele Huset. »Er du der?» sagde Jægeren og tog Kuglebøssen af Skulderen. »Nu slipper du ikke, du er ofte nok løben fra mig.« — Han vilde lige til at skyde Ulven; men da den Gamle ikke var til at opdage, faldt det ham ind, at den maaske havde slugt hende med Hud og Haar, uagtet hun kun var en tør, lille, gammel Kone. Derfor skød Jægeren ikke; men trak sin skarpe Kniv frem og skar ganske lempelig Bugen op paa den bestandigt sovende Ulv; da tittede først en lille rød Hætte frem og under Hætten viste sig et lille Hoved og endelig kom den allerkæreste søde lille Rødhætte ud og sagde: »God Morgen! Hvor var det det dog et lille mørkt Kammer derinde. Bag efter stolprede den gamle Bedstemoder frem, hun var ogsaa levende, trods den daarlige Plads inde i Ulvens Mave. Medens Ulven endnu stadig snorksov toge de Stene og fyldte i dens Mave, hvorpaa de syede Madposen sammen igen, saa skjulte de sig, og Jægeren gik bag ved et Træ for at se, hvad Ulven vilde gøre.

Da Ulven vaagnede, krøb den ud af Sengen, gik ud af den lille Stue og det lille Hus, og humpede hen til Brønden, da den var bleven meget tørstig. Under-

vejs sagde den: »Jeg begriber ikke hvad det er, der rumler frem og tilbage i min Mave, skulde det være Bedstemoder og den lile Rødhætte?« Da den kom hen til Brønden og vilde drikke, tyngede Stenene den saaledes, at den fik Overvægt og styrtede paa Hovedet ned i Brønden og druknede. Saaledes sparede Jægeren sin Kugle, han drog Ulven op af Brønden og trak Pelsen af den. Jægeren, Bedstemoder og Rødhætte drak Vinen og spiste Kagerne og vare sjæleglade. Bedstemoder blev rask og frisk, og lille Rødhætte gik hjem med sin tomme Kurv, idet hun tænkte, hun vilde aldrig mere vige af fra Vejen og løbe ind i Skoven, naar hendes Moder havde forbudt hende det.

TORNEROSE.

Der var en Gang en Konge og en Dronning, som vare meget bedrøvede over, at de ingen Børn havde, da de ønskede det saa inderligt. Da Dronningen en Dag var ude at bade, tænkte hun som sædvanlig paa, hvor gerne hun dog vilde have et Barn og sukkede dybt derved. I det samme hoppede der en Frø op af Vandet og sagde: »Hvad du ønsker skal du faa.« Nogen Tid efter fik Dronningen virkelig en lille Datter, som var overordentlig smuk, og Kongen blev ude af sig selv af Glæde over at faa sit kæreste Ønske opfyldt, han holdt en stor Fest, hvortil han indbød alle sine Venner. I Landet var der nogle kloge Feer, som besad Magt til at gøre Trolddom og Undergerninger, og som Folket nærrede stor Ærbødighed for; dem indbød Kongen ogsaa til sin Fest, og de skulde spise paa Guldallerkener. Dengang havde Kongerne imidlertid ikke saa mange Skeer og Tallerkener som nu, og denne Konge havde kun tolv Guldallerkener og tolv

Guldskeer; men da der var tretten Feer, maatte han undlade at indbyde een af dem, og hun blev meget vred derover.

Feeerne skænkede Prinsessen mange kostelige Gaver, Skønhed behøvede de ikke at give hende, den besad hun allerede; men de gav hende Elskværdighed, Munterhed, Ynde, Blidhed, Beskedenhed, Uskyldighed, Oprigtighed, Fromhed, Forstand, Sundhed og Rigdom. Den tolvte Fe skulde lige til at udtale sit Ønske, da den trettende, som ikke var indbuden, traadte ind i Salen og raabte vredt: »Kongedatteren skal, naar hun er fyldt sit femtende Aar, stikke sig paa en Haandten og falde død om.« Efter at have sagt disse Ord, forsvandt den onde Fe, og Kongen og alle Gæsterne stode skrækslagne; thi de kloge Feers Ord gik altid i Opfyldelse. En Lykke var det, at den tolvte Fe endnu ikke havde udtalt sit Ønske, vel kunde hun ikke ophæve den vrede Fes Trussel; men hun kunde give den en mildere Form, og hun sagde: »Kongedatteren skal kun falde i en dyb Søvn, som ikke skal vare mere end hundrede Aar.«

Kongen lod straks en Befaling udgaa over hele Landet, i Følge hvilken alle Haandtene skulde afskaffes, og derfor bleve Spinderokkene indførte. Imidlertid voksede den smukke Kongedatter op til en ung Frøken, som søgte sin Lige i Skønhed, Huldsalighed, Venlighed, Ynde, Mildhed, Dyd og Forstand, og da hun blev femten Aar, var hun elsket, ja næsten tilbedt af alle, som kendte hende.

En Dag flk Prinsessen Lyst til at se sig om i

Slottet, hun gik igennem flere Rum og Gange, og kom tilsidst til en Trappe, som førte op til et gammelt Taarn; hun steg derop og kom til en lav lille Kammerdør, i hvilken der sad en gammel rusten Nøgle. Nysgerrig som alle unge Piger ere, drejede Prinsessen Nøglen om, og Døren gik straks op. Inde i Kammeret sad en ældgammel Kone og spandt ivrigt paa en Haandten, hun havde enten ikke læst eller hørt om Kongens Forbud, eller ogsaa havde hun glemt det. Prinsessen syntes det var meget morsomt at se hvorledes Haandtenen dansede omkring og gik op og ned, hun fik Lyst til at prøve selv at spinde og greb efter Tenen; men stak sig. Det var netop den Dag, paa hvilken den vrede Fees Spaadom skulde gaa i Opfyldelse, og i samme Øjeblik, som hun stak sig, faldt Prinsessen om i en dyb, dyb Søvn. Kongen og Dronningen faldt ligeledes i saadan en dyb Søvn og ikke alene de; men hele deres Hofstat lige fra Hofmarschalen til Køkkendrengen, som Kokken, paa Grund af en Forseelse, var ved at ruske i Haaret og give et Ørefigen, Kokken og Kældermesteren, Kammerfruen og Kammerjomfruen, Børnene, Hundene og Kattene, ja endog Duerne og Spurveene paa Taget, Paafuglene og Papegøjerne, endogsaa Fluerne paa Væggen, alle faldt de i Søvn. Ilden paa Skorstenen lagde sig til at sove, Vinden holdt op at blæse, saa det blev blikstille, man hørte ikke en lille Mus gnave i hele Slottet; thi alle de smaa Mus vare indslumrede.

Nu kom der aldrig mere et Menneske ind i det fortryllede, sovende Slot, omkring hvilket der voksede

en Tjørnehæk op, som hvert Aar blev nogle Fod højere indtil den tilsidst var vokset helt op over det højeste Taarn, saa man ikke engang kunde se Spiret eller Vejrhanen derpaa, og saa var den saa tyk, at man ikke kunde trænge sig igennem den. Saa blev Slottet næsten glemt, der gik kun et Sagn om, at bag ved Tjørnehækken stod et Slot, og der sov den lille Tornerose, saaledes kaldtes nu den fortryllede Prinsesse; men hvorlænge hun allerede havde sovet eller hvorlænge hun endnu skulde sove, det vidste Ingen. Vel kom der fra Tid til anden Kongesønner, som forsøgte at trænge igennem Hækken; men den var altfor tyk, saa det lykkedes dem ikke, ja der vare endogsaa nogle, som bleve siddende fast i Tornene, og kom ulykkeligt af Dage.

Endelig vare de hundrede Aar gaaede, og Tiden var kommen til at Tornerose skulde vaagne op af sin Slummer; men der var ingen, som vidste det nøjagtig. Hændelsesvis kom der atter en Kongesøn forbi, han hørte Historien om den sovende Tornerose af en gammel Kone, som forsikrede ham, at den var sand, hun havde hørt den mange Gange af sin Fader og Bedstefader. Han bad hende føre ham hen til den berygtede Tjørnehæk, og det var netop den Dag, Hundredaarsdagen efter at Tornerose var faldet i den fortryllede Søvn. Da de kom hen til Hækken, stod den helt oversaaet med Roser, det havde ikke været Tilfældet saa langt nogen kunde huske tilbage, Prinsen gik uhindret igennem den, ikke en Tjørn rørte ved hans Klædebon; men lige saa snart han var kommen igennem, lukkede den

sig atter til. Alt stod, som da Tornerose faldt i Søvn, ikke en Vind havde blæst, ingen Regn havde vædet Jorden. Aarhundredet var gledet lige saa let hen over de sovendes Hoveder, som en Svane glider hen over en stille Sø fuld af drømmende Vandlillier.

Alle de smaa Mus og Fluerne sov endnu, Hønen og Hanen, Katten og Hunden, Pigen og Drengen, Kammerherren og Kammertjeneren, ja endog Kongen og Dronningen sov. Kongesønnen saa det alt sammen og forundrede sig meget, til sidst gik han op i Taarnet og kom til det Kammer, hvor den søde Tornerose sov saa trygt i al sin Skønhed og Uskyld. Da bøjede Prinsen sig ned og kyssede den yndige Pige, og se! hun slog straks Øjnene op. Kongesønnen fortalte hende, hvorledes han var kommen ind i Slottet og havde fundet alle hensunkne i den dybeste Søvn; hvorpaa han førte hende ned i Slottets Sale. Da hun viste sig vaagnede alle, Kongen og Dronningen, Pigen og Drengen, Hunden og Hesten, Ilden og Vandet, Vinden og Vejrhanen, og Kokken gav Kokkedrengen den Ørefig, som han var bleven ham skyldig for hundrede Aar siden, og alt gik nu atter sin vante Gang. Der blev nu fejret et festligt Bryllup, nemlig Torneroses med Kongesønnen, som havde udløst hende af den dybe Søvn, og de levede lykkelige og glade i mange, mange Aar.

HVORLEDES HANS LÆRTE AT GYSE.

En Mand havde to Sønner, hvoraf den ældste havde en god Forstand, var kløgtig og dygtig, medens den yngste ikke havde opfundet Krudtet; men var dum og doven. Faderen var meget bedrøvet over ham; men han var lige glad, han gik som alle dumme Folk ganske sorgløs og ubekymret om i Verden, og tænkte det var ingen Nytte til at lære saameget; thi saa blev der ogsaa forlangt saameget. Naar Faderen vilde have noget udrettet, maatte han altid sige det til Mathias, den ældste; thi den yngste, Hans, gjorde alting galt, han slog Olie-dunken og Brændevinsflasken i Stykker, og blev han sendt ud i et Ærinde, blev han borte i en Evighed. Mathias var af en meget frygtsom Natur, han kom meget let til at gyse af Skræk. Naar han om Aftenen gik forbi en Kirkegaard, var han saa angst at han gøs, og naar han hørte en Spøgelsehistorie blev hans Hud, af lutter Gysen, til Gaasekød, som man siger, nopret som et Rivejern.

Hans Broder, den dumme Hans, derimod lo ham ud og sagde: »Aah! hvordan kan man gyse? Den Kunst gad jeg lære, jeg har aldrig i mine Dage gyst, jeg gad virkelig gerne lære at gyse!«

»Du ser ogsaa ud som en En der gerne vil lære noget,« skændte Faderen, »forresten kunde det nok være paa Tiden, Du lærte noget; men hvad det angaar at lære at gyse, da er det ikke en Kunst, din Dumrian, hvorved du kan fortjene et Saltkorn til det daglige Brød. Men jeg tør vædde paa, at du endogsaa er for dum til at lære at gyse.«

Medens Faderen og Broderen endnu gjorde Nar ad den dumme Hans, kom Naboen, som var Klokker og Skolelærer, i Besøg og hørte hvorledes Hans blev udlet, man fortalte ham da, at Drengen gerne vilde lære at gyse. »Det kan han udmærket lære hos mig,« sagde Klokkeren, »mit Skolehus er den elendigste Rønne i hele Landsbyen, jeg gyser hver Dag for, at det skal styrte sammen over Hovedet paa mig og slaa de haabefulde Unger ihjel, lad Hans komme over til mig, jeg maa proppe Lærdom ind i saamange Dumrianer, jeg kan ogsaa nok lære ham at gyse!« Faderen var fornøjet med Forslaget og Hans fulgte med Klokkeren over i det skrøbelige Skolehus. Der blev imidlertid ingen Gysen af dengang; thi Hans brød sig ikke mere om at Huset styrtede sammen, end Kirkeværgen og hele Sogneraadet gjorde det.

Nu udfandt Skolelæreren en anden Ting, som han var sikker paa skulde bringe Hans til at gyse. Han paalagde ham at ringe med Aftenklokken, men smut-

tede hemmelig op foran ham i Klokketaarnet, og da Hans var oppe paa Trappen og greb fat paa Tovet til Klokken, hørte han neden for Trappen en dump, stønnende Lyd. Da han saa sig om, stod der henne i Krogen en stor, hvid, tilhyllet Skikkelse, ganske stiv og ubevægelig. »Hvem er du? Hvad vil du?« spurgte Hans, uden at gyse den mindste Smule. Intet Svar. »Jeg spørger dig, hvem du er,« raabte Hans med stærkere Stemme. Intet Svar. »Har du ingen Mund, Sne-
mand?« Intet Svar. »Endnu engang, hvad vil du?« Intet Svar. Men nu var Hans's Taalmodighed forbi, i eet Spring satte han ind paa Skikkelsen, som ikke ventede et saadant Angreb, og badaus! rullede den ind under Stigen, og hvilken Stige! En af den Slags Stiger man kun finder i gamle Kirketaarne i Landsbyerne, raadne, snevre, udtraadte Stiger, fulde af hundredaarigt Støv. Der under Stigen laa Spøgelset og jamrede og stønnede, medens Hans lod Aftenklokken lyde og svang Klokkerebet nok saa rask, som om der ingenting var forefaldet. Derefter klatrede han velfornøjet ned af Stigen og gik ud af Taarnet, hvis Dør han slog til efter sig. Klokkerens Kone kunde ikke begribe hvor hendes Mand blev af. »Hvor er han dog?« spurgte hun Hans. »Hvem?« spurgte Hans. »Ham,« sagde Konen. »Han gik jo foran dig over i Taarnet.« »Saa,« sagde Hans, »har han været der? Der stod en hvid Lømmel paa Trappen, som hverken vilde tale eller svare, ham har jeg stødt ned af Trappen, han ligger nu derovre og hyler og jamrer sig.« »Din Gavtyv!« skreg Konen, rev Nøglen ud af Haanden paa Hans, og

sprang op i Taarnet; der laa Manden, indhyllet i sit Sengetæppe, og havde brækket sit Ben.

Nu gik det ikke Hans godt. Klokkerkonen anklagede ham for hans Fader, og denne blev ganske rasende og raabte, »Drengen duer ikke til nogenting, han skal bort, afsted med dig! Her er Penge, gaa hvorhen du vil; men kom aldrig mere for mine Øjne. Man har kun Skam og Skændsel og Ulykker af dig, du Døgenigt!«

»Gaa med Gud, Hans!« spottede Mathias, »sørg vel for, at du lærer at gyse, det skal være Mode at gyse, Folk ude i Verden gyse for alting, du vil ogsaa nok komme til det.«

Hans gik, han havde Penge, og naar man har Penge, behøver man ikke straks at gyse. Undervejs sagde han ofte til sig selv, »naar jeg dog blot kunde komme til at gyse, naar jeg dog blot kunde gyse.« Det hørte en Mand, som kom gaaende bag ved ham og han sagde: »Se derhenne, der staar Galgen hvori der hænger et smukt Selskab, lige netop syv, saa Galgen er helt fuld. Gaa derhen og tag dit Natteleje under Galgen, saa vædder jeg paa, du kommer nok til at gyse.«

»Naar det blev Tilfældet,« sagde Hans, »saa vilde jeg give dig alle mine Penge. Kan du komme til mig og hente dem, eller du kan jo ogsaa blive hos mig!«

»Dersom jeg vilde blive hos dig under Galgen, var jeg rigtignok en god Tossel!« svarede Manden. »Nej, min Ven! man lærer langt bedre at gyse, naar man er alene, end naar man er to. God Nat.«

»Paa Gensyn imorgen tidlig.« — Hans satte sig under Galgen, og da det var koldt, tændte han sig et lille Baal; det skinnede klart paa de hængte og den skarpe, kolde Nordenvind bevægede deres slunkne Legemer frem og tilbage, frem og tilbage. »Ei, I stakkels Djævl« raabte Hans, »I fryse jo, saaledes som I ryste og klapre. Vent, jeg vil hente eder ned, saa I kunne varme eder ved min Ild.« Han fandt Stigen til Galgen, steg op paa den, løste de Hængte ned og satte dem om sit Baal, som han nu gjorde større. Disse saa gudsjammerlige ud, grønne og gule, blaa og elendige, afskyelige at se, saa stive og ubevægelige, som de sad der. Ilden greb om sig og begyndte at forkulle de Pjalter som hang omkring Ligene. »Naa,« sagde Hans, »I lader jo eders Klæder brænde, man kan rigtignok sige om eder: som Prakkerne ere, saaledes Pjalterne. Men jeg skal lære Eder at være uagtsomme med eders Tøj!« Hans tog saa og hængte dem op igen, indhyllede sig i sin Kappe og lagde sig til at sove.

Manden, med hvem havde gaaet den foregaaende Dag, fandt ham saaledes, og da han saa Hans sove saa roligt, frygtede han for, at Hans ikke havde lært at gyse den Nat. Da Hans saa vaagnede og fortalte ham, hvad han havde foretaget sig, gik han bort, idet han sagde; »Jeg har ikke fortjent dine Penge, du lærer aldrig at gyse.« Som Hans nu gik videre, sagde han til sig selv: »Det er dog Skade at jeg ikke kan lære at gyse, jeg maa dog vist være for dum dertil. Aah, kunde jeg dog blot lære at gyse.«

Det hørte en Vognmand, som gik den samme Vej, han sagde til Hans: »Hvad kan du ikke gyse? Gaa blot ind i Værtshuset her ved Vejen, naar du har Penge, lader Værten dig svire saa forfærdeligt og skriver dig en saadan Regning, at du maa gyse derved, det er idetmindste altid gaaet mig saaledes, naar jeg har maattet tage derind. »Det vil jeg forsøge,« sagde Hans og takkede Vognmanden.

»Hvad er til Tjeneste?« spurgte Værten. »Jeg vilde gerne lære at gyse,« svarede Hans, »Folk i Byen sige, at hos Eder kan man lære det, I skriver saadanne forfærdelige Regninger, og her svires saa stærkt!« Vent du min Ven, tænkte Værten, jeg skal nok faa lært dig at gyse; men til Hans sagde han: »I er galt underrettet min kære Vandringsmand, i mit Hus kan man ikke lære at gyse, jeg betjener ikke mine Gæster saaledes, som en eller anden Bagvasker har fortalt Eder. Men er det Eder om at gøre at lære at gyse, saa gaa op til det forheksede Slot histovre, og se om I kan faa Kongedatteren til Hustru, hvilket Kongen har lovet den, som befrier Slottet fra dets Spøgelser; der kan I baade lære at gyse og blive rig.«

»Jeg vil gøre som I raader mig,« sagde Hans; men Værten tog atter til Orde. »Det er ikke gjort med at I gaar derop. Først maa I bede Kongen om Tilladelse, og saa maa I vaage ti Nætter i Rad, slipper i derfra med Livet, saa bliver Prinsessen Eders Hustru. »Og dersom jeg ikke kommer derfra med Livet, hvad saa?« spurgte Hans. Værten lo og sagde: »Jeg mærker nok, I er en forslagen Fyr, som vilde

have opfundet Krudtet, dersom det ikke allerede var opfundet.«

Vor Hans skyndte sig nu til Kongen, bad om Tilladelse til at fordrive Spøgelserne, hvilken Kongen gerne gav ham og sagde til ham: »Min Søn, du maa tage tre Ting med dig; men ingen levende Væsener. Hans, som lige fra Barn havde holdt af at tænde Ild op, at arbejde ved en Høvlebænk og undertiden ved et Drejelad, og forstod sig godt paa den Slags Ting, bad om han maatte tage et Fyrtøj, en Høvlebænk og et Drejelad med, at jeg ikke skal komme til at fryse og have noget at fordrive Tiden med.« Dette fik han Lov til, han gik saa ind i det gamle Slot og indstallerede sig i et smukt Værelse med en stor Kamin. Da det blev Nat, antændte han en klar Ild, som varmede og lyste udmærket. Pludselig kom der to kulsorte Katte med grønne Ildøjne, og skreg: »Miau! miau! vi fryse.« »Ej, dersom I fryse, saa varmer eder, her er Ild,« sagde Hans. Det gjorde de ogsaa, men lidt efter sagde de: »Vi kede os, skulle vi tre ikke spille Kort, Trekort eller Puk?« »Jeg vil gjerne spille Puk,« sagde Hans, »dersom I have bragt Kort med.« Kattene havde virkelig et Spil Kort med og viste Hans det, da saa Hans, at de havde frygtelige Kløer paa deres sorte Poter, og sagde: »Med Forlov, eders Fru Moder har længe ikke klippet eders Negle, I maa skamme eder, kom jeg vil klippe dem.« Han tog Kattene og klemte deres Poter ind i Drejeladet. Kattene snappede efter ham; men han tog sin store Snittekniv, skar Hovederne af dem, og kastede baade

Hovederne og Kroppene ud af Vinduet ned i Slots-haven. Da han igen kom hen til Ilden, sad der en stor Hund som viste Tænder og havde en Ildtunge, paa en Arms Lænde, hængende ud af Halsen. Hans blev ikke glad ved dette Syn; men han tog atter sin store Snittekniv, satte den mod Hundens Gab og skar rask til, saa Tungen faldt af, og Overdelen af Hovedet skiltes fra Underdelen. Nu mente Hans, at han skulde have Ro, og vilde rigtig nyde den, han lagde sig paa en Seng, som stod i et Hjørne af Stuen, og dækkede sig til. Men idet han skulde til at slumre ind, begyndte Sengen at køre af Sted, ligesom en Dampvogn, den fór om i hele Slottet, Trappe op og Trappe ned, gennem Sale og Kamre, men Hans sagde blot: »Se saa, nu mærker jeg da engang, hvorledes fornemme Folk køre. Kør du blot videre.« — Endelig var Sengen bleven træt, den rullede igen ind i Hans' Kammer, hvor Ilden endnu brændte lystigt, der stod den stille, og Hans faldt i Søvn og sov som en Sten.

Om Morgenens stod Kongen ved hans Seng og sagde: »Naa, det kalder jeg en sund Søvn, blot jeg kunde sove saaledes! Men saaledes sover ingen Konge. Det glæder mig at Fyren sover endnu og snorker saa godt. Halløj Hans.« »God Morgen, Hr. Konge! allerede saa tidlig oppe!« sagde Hans. »Jeg haaber du har sovet godt,« sagde Kongen. »Jeg takker, udmærket,« svarede Hans. »Du kan spise Frokost og Middag paa min Regning nede paa Kroen; men i Aften maa du atter komme herop, dersom du tør,« sagde

Kongen. Hans svarede uforknyt: »Ja vel, tre Nætter skal det jo være.«

Da Hans kom ned til Kroen, undrede Værten sig meget og udbrød: »Hvorledes, endnu levende? — Men I har da lært at gyse i Nat?« »Ikke den mindste Smule,« svarede Hans. Da begyndte Værten at gyse paa Hans' Vegne, medens denne lod sig Maden smage rigtig godt paa Kongens Regning og slet ikke bekymrede sig for, hvad der forestod. Om Aftenen gik han efter Aftale op i Spøgelseslottet og tændte sin Ild op. Pludselig knagede og bragede det i Skorstenen, som om den skulde gaa i tusind Stykker og i det samme fór der en Mand ned igennem den; men det var kun Halvdelen af et Menneske. »Naa,« hvad betyder dog det? der mangler jo den anden Halvdel, en halv Mand er da ikke noget Selskab!« Næppe havde Hans udtalt, badaus! der faldt den anden Halvdel ned gennem Skorstenen, lige midt i Ilden. Hans tog begge Halvdelene ud af Ilden og kastede dem ind i Stuen, hvorpaa han igen bragte sin Ild i Orden. Da han var færdig hermed og saa sig om i Stuen, vare begge Halvdelene blevne til een Mand, som sad paa Hans' Stol; men det var just ikke nogen smuk Fyr.

»Flyt dig!« raabte Hans, »det er min Plads, gaa bort derfra, eller jeg skær dig over igen med min store Kniv!«

Nu puslede det atter i Skorstenen. Dødningeben og Hjerneskiller styrtede ned og endnu nogle Mænd, som saa gruelige ud. »God Aften mine herrer!« sagde Hans. »I ere dog hele Mænd, det holder jeg mere af.

I ere vist alle af samme skønne Familie? Hvor det er Skade, at her ikke hænger noget Spejl i Værelset. Hvormed kan jeg egentlig tjene Eder?» Mændene saa paa Hans med frygtelige Blikke, en af dem tog Dødningsbenene, der var netop ni, og stillede dem op som Kegler, de andre tog Hjerneskillerne og kastede dem efter Keglerne. »Jeg har altid holdt meget af at spille Kegler, tillade I at jeg spiller med? Hvor højt spille I?» »Har du Penge?» spurgte Mændene arrigt. »Ja vel,« sagde Hans og raslede med Pengene i Lommen.

»Naa, kast saa,« raabte en af Mændene. »Med Forlov, det er nogle meget kantede Kugler, giv mig dem, her har jeg et Drejelad staaende, jeg skal gøre dem smukt runde, saa vi godt kunne ramme alle ni Kegler. Han satte sig ned; drejede Hjerneskillerne runde og saa gik Spillet løs. Hans kastede godt; men Mændene kastede endnu bedre, han tabte derfor det første Spil. Saa begyndte et nyt Spil. Hans kastede og raabte glad: »Alle ni!« — »Nej tolv!« raabte Mændene med dump Røst og forsvandt med Knokler og Hjerneskiller, medens det gamle Taarnuhr paa Slottet slog tolv. »Nej, hvad er det for noget!« udbrød Hans. »Er det en Maner? Først lokke de min Smule Penge fra mig, og naar jeg saa vinder, forsvinde de.« Derpaa lagde han sig i Sengen, som i Nat blev staaende ganske rolig, og han sov til den lyse Morgen.

I Dag træffer jeg ham vel ikke levende, tænkte Kongen, da han gik til Hans' Kammer, jeg hører ham ikke snorke som i Gaar, det er vist ude med ham.

Men Hans vaagnede i det samme, og sagde muntert til Kongen: »Jeg haaber Eders Majestæt har sovet godt.« »Jeg takker, meget godt,« svarede Kongen. »Hvorledes har du haft det i Nat?« »Udmærket, takker for gunstig Forespørgsel Hr. Konge!« svarede Hans, »der var nogle Skorstensfejere, som kom ned gennem Skorstenen, vi spillede Kegler med Dødningeben.« Kongen rystede paa Hovedet og sagde: »Det er gyseligt!« »Hvilket Hr. Konge?« spurgte Hans. »Det — netop det, du der siger,« svarede Kongen, »men til Lykke med den tredie Nat!«

»Det er dog ogsaa ærgerligt, at jeg aldrig kan lære at gyse,« sagde Hans til sig selv, da den tredie Nat begyndte. I det Samme hørte han en stor Alarm, seks Mænd traadte ind i Værelset, bærende en Ligkiste paa en Baare, som de stillede hen foran Hans, hvorefter de atter forsvandt. Hans tænkte, hvem mon der ligger i den Kiste og aabnede Laaget. Der laa en deri, som var ganske stiv og kold. »Aah han fryser, han er ganske stiv af Kulde, jeg maa varme ham!« Hans tog den Døde ud af Kisten og bar ham hen til Ilden; men han blev ved at være kold. »Han maa i Sengen, der kan han da blive opvarmet,« han tog den Døde lagde ham i Sengen og sig selv ved Siden af. Efter en Stunds Forløb blev den Døde varm, vaagnede op og sagde til Hans: »Hvem har bedet dig forstyrre mig i min Ro? Nu skal du dø!« — »Har det saadan Hast?« spurgte Hans, pakkede Manden i Ligkisten, satte Laaget paa og skruede det hurtigt til. Straks kom de seks Mænd tilbage, løftede Kisten op

og bar den bort. Nu troede Hans, han skulde have Fred; men kort efter kom en gruelig Kæmpe, med et stort, langt Skæg, ind ad Døren og sagde med Tordenrøst: »Orm, nu skal du dø, du maa straks gaa med mig!« — »Jeg vil ikke gaa med dig,« sagde Hans, »det har jeg ikke Tid til, Du ser, jeg har endnu meget at gøre.« Hans satte sig ved Drejeladet, traadte Hjulet, drejede Skruen og holdt Mejslen paa Værkbænken. Kæmpen bøjede sig over Hjulet og vilde gribe fat paa Hans; men pludselig skreg han højt: »Av, av! mit Skæg! mit Skæg!« Det var Spidsen af Skægget, der var kommen ind mellem Remmen, som omslynger Hjulet, og ved dets hurtige Omdrejning var viklet fast og nu drog Hovedet efter sig. Hans snurrede rask løs med Hjulet, og sagde: »Pas paa, Karl, nu drejer jeg din store Næse af, og saa drejer jeg, saa sandt jeg hedder Hans, dit tykke Hoved til en Keglekugle.« Da gav Kæmpen gode Ord, han lovede, at dersom Hans vilde lade ham slippe løs, vilde han vise ham tre Kister fulde af Guld, den ene var Kongens, den anden var bestemt til de Fattige og den tredie vilde han give Hans. »Nu vel,« sagde Hans »kom frem, med Varerne; men indtil jeg har dem, forbliver du spændt til Blokken og bærer Drejeladet paa dine Skuldre.« Det var en ubekvēm Maade at bære paa, Drejeladet paa Skuldrene og Skægget indviklet i Hjulet, som trak det til sig. Kæmpen gik nu ind i et andet Værelse og viste Hans Kisterne fulde af Guld. I samme Øjeblik slog Klokken tolv og Kæmpen forsvandt, og der stod Drejeladet uden sin Bærer. Det

forekom, som Kisterne ogsaa gjorde Mine til at forsvinde; men i en Fart raabte han: »Holdt, holdt!« greb fat paa dem og skubbede dem over i sit eget Værelse, her lagde han sig ganske rolig til at sove, uden den ringeste Gysen.

Den næste Morgen kom Kongen og spurgte om den Nat dog ikke havde været gyselig for ham. »Hvorfor det Hr. Konge?« sagde Hans. »Jeg har faaet en Kiste Guld forærende, tilligemed en til dig og en til de Fattige. De kan da ikke være gyseligt at faa Guld forærende.«

»Du har udført et Storværk,« sagde Kongen. »Ved din Frygtløshed har Du befriet Slottet fra dets Spøgelser og tvungen den fortryllede Skat frem for Lyset. Du skal ogsaa have din Belønning, og ægte min Datter!« »Meget forbunden Hr. Konge,« svarede Hans: »men det er kun Skade, at jeg skal gifte mig og er saa dum, at jeg endnu ikke har lært at gyse.«

»Aa, min kære Søn og Svigersøn,« gensvarede Kongen, »gift du dig blot, saa vil du snart lære at gyse. Der er saa mange, som ikke have kendt til at gyse, og som ere blevne saa frygtsomme efter at have giftet sig at de al Tid have maattet gyse,« — »Jeg trøster mig ved Haabet derom,« udbrød Hans fornøjet. Kort efter blev der fejret et prægtigt Bryllup, Hans var meget lykkelig, meget rig og havde en vidunderlig smuk Hustru; men han sukkede bestandigt: »Hvorlænge skal det dog vare, forinden jeg lærer at gyse!« »Nu, vent blot lidt lille Hans, jeg skal nok lære dig at gyse,« sagde den unge Dronning, Hans' Gemalinde,

ved sig selv, hun lod en Spand Vand fyldt med Firben og Skruptudser bringe op i Soveværelset, da Hans saa var falden i Søvn, tog hun Sengetæppet bort og hældte hele dens fæle Indhold ud over ham. »Brr!« raabte Hans og snappede, rystende af Kulde, efter Vejret. »U, jeg drømte, jeg var falden i en Muddergrøft. — Brr! jeg gyser, jeg gyser! Se kære Kone! jeg har Gaasekød som et Rivejern. Nu endelig ved jeg, hvad det er at gyse, nu har jeg faaet det lært.«

DE SYV RAVNE.

Der sker saa mange vidunderlige Ting her i Verden, saaledes skete ogsaa engang det Vidunder, at en Kone fødte syv smaa Drenge paa en Gang, som levede og trivedes alle syv. Nogle Aar efter fik hun ogsaa en lille Datter. Hendes Mand var en flittig og dygtig Arbejder,* hvorfor Folk, som behøvede hans Hjælp, gerne benyttede ham, hvorved han ikke alene kunde ernære sin Familie paa en ærlig Maade; men ogsaa fortjene saa meget, at hans flinke Hustru ved en fornuftig Sparsommelighed kunde lægge en Nødskilling til Side. Desværre døde denne stræbsomme Fader i sin bedste Alder, og den stakkels Enke kom snart i Nød, da hun ikke kunde fortjene saa meget, som der behøvedes til at føde og klæde otte Børn. Dertil kom at de syv Drenge stadig blev større og kostede mere, og hvad der var det allerværste, de bleve mere og mere uartige, ja endogsaa vilde og onde, til stor Sorg for deres stakkels Moder. Hun formaaede næppe at

bære al den Sorg og Bekymring, som de forvoldte hende. Hun vilde saa gerne opdrage sine Børn fromt og godt: men hverken Strengthed eller Mildhed hjalp, Drengenes Hjerter vare og bleve forhærdede. En Dag, da hendes Taalmodighed helt var udtømt, udbød hun: »O, I slemme Ravneunger! gid I vare syv sorte Ravne og fløj bort, at jeg aldrig skulde se Eder mere for mine Øjne.« Straks bleve de syv Drengene til Ravne, som fløj ud af Vinduet og forsvandt.

Nu levede Moder og Datter stille og tilfredse, de fortjente endogsaa mere, end de behøvede, og Datteren blev en smuk, god og elskværdig Pige. Men efter nogle Aars Forløb fik baade Moderen og Datteren en hjertelig Længsel efter de syv Brødre, og de græd ofte, naar de talte om dem og sagde: »Dersom de blot kom tilbage og vare blevne skikkelige Mennesker, hvor kunde vi dog have det godt ved vort Arbejde, og leve glade og fornøjede med hinanden.« Da Længselen efter Brødrene bestandig blev stærkere og stærkere i Pigens Hjerter, sagde hun en Dag til Moderen: »Kære Moder, lad mig rejse ud at opsøge mine Brødre, at jeg kan omvende dem fra deres slette Vaner og føre dem tilbage til dig til Trøst og Glæde for dig i din Alderdom.« Moderen svarede: »Du fromme Barn, jeg hverken kan eller vil afholde dig fra at udføre din smukke Beslutning, rejs, og Gud være med dig.« Derpaa gav hun hende en lille Guldring, som hun havde baaren paa Fingeren som lille Barn, dengang Brødrene bleve forvandlede til Ravne.

Søsteren begav sig straks paa Vej, hun vandrede

langt, langt bort, forinden hun fandt noget Spor af sine Brødre. Endelig kom hun en Dag til et højt Bjærg, paa hvis Top der stod et lille Hus. Hun satte sig nedenunder det for at hvile sig, og medens hun tankefuld stirrede op paa det lille Hus, forekom det hende, at det lignede en Fuglerede, da det var graat og syntes at være sammenklinet af Grus og Snavs; men det lignede ogsaa en menneskelig Bolig. Hun tænkte, mon ikke mine Brødre skulde bo deroppe? Og da hun nu saa syv sorte Ravne flyve ud af Huset, bestyrkedes hun i denne Formodning. Hun rejste sig glad op for at bestige Bjerget; men Vejen derop var brolagt med saadanne underlige spejlglatte Stene, at hver Gang hun med stort Besvær, var kommen et Stykke op, gled hun og faldt atter ned. Hun blev nu meget bedrøvet og vidste ikke, hvorledes hun skulde komme op til Huset. Da saa hun en smuk hvid Gaas og tænkte, naar jeg blot havde dens Vinger, saa kunde jeg hurtig kumme derop. Hun tænkte derefter, jeg kunde jo skære Vingerne af den og selv tage dem paa, saa var jeg jo hjulpen. Hun greb rask fat paa den smukke Gaas, skar Vingerne og Fødderne af den og syede dem paa sig. Og se! da hun prøvede at flyve, gik det saa smukt, let og godt, som om hun var en rigtig Fugl, og naar hun saa blev træt af at flyve, løb hun paa Gaasefødderne og gled ikke en eneste Gang. Saaledes kom hun hurtig og godt til det forønskede Maal. Da hun var kommen derop, gik hun ind i det lille Hus, derinde stod syv smaa Borde, syv smaa Stole, og syv smaa Senge. I Stuen var der syv

smaa Vinduer, og paa Ovnen stod der syv smaa Skaale, hvorpaa der laa stegte Fugle og kogte Fugleæg. Den gode Søster var bleven meget træt og sulten af den lange Rejse, og glædede sig nu til at kunde hvile sig rigtig ud og faa noget at spise. Hun tog de syv smaa Skaale ud af Ovnen og spiste lidt af hver, satte sig lidt paa hver af de syv Stole, lagde sig lidt i hver af de syv smaa Senge, og i den sidste slumrede hun ind, og her laa hun, da de syv Brødre kom tilbage. Disse fløj ind i Stuen gennem de syv Vinduer, tog deres smaa Skaale fra Ovnen og begyndte at spise, men de mærkede snart, at der allerede var spist af dem. Da de vilde lægge sig til at sove mærkede de ogsaa at deres smaa Senge vare bragte i Uorden, og den ene Broder udstødte et højt Forundringsraab og sagde: »Hvad er det for en lille Pige, som ligger i min Seng?« De andre Brødre løb til, og bleve lige saa forundrede over at se Pigen ligge der. Da sagde en af dem: »Blot det dog var vor lille Søster.« Og en anden udbrod fuld af Glæde: »Det er vor lille Søster, jo, det er hende! Hendes Haar var saaledes, hun havde saadan en lille Mund og saadan en Ring, som hun nu bærer paa sin lille Finger, bar hun paa sin største Finger, den Gang vi fløj bort.« Da jubledes de alle og kyssede den lille Søster; men hun sov saa trygt, at det varede længe, forinden hun vaagnede. Endelig slog hun Øjnene op og saa de syv sorte Brødre sidde omkring hendes Seng. Hun hilste kærligt paa dem og sagde: »Goddag mine kære Brødre, Gud være lovet, at jeg har fundet eder, jeg

har gjort en lang og besværlig Rejse, for at hente eder tilbage fra Eders Forvisning, dersom I have fattet et bedre Sind, saa I ikke mere ville bedrøve vor gode Moder; men ville arbejde flittig med os, og gøre vor gamle Moder Ære og Glæde.« Medens hun talte, havde Brødrene grædt bitterlig, de sagde nu: »Ja, kære Søster, vi ville blive gode og aldrig mere bedrøve vor Moder, ak! vi have ført et elendigt Liv som Ravne, og førend vi fik bygget os dette lille Hus, have vi ofte været ved at omkomme af Hunger og Elendighed. Dertil kom Angeren, som pinte os Dag og Nat; thi vi maatte spise de stakkels henrettede Synderes Lig og bleve derved bestandig mindede om Synderes gyselige Endeligt?»

Søsteren udgød Glædestaarer, over at Brødrene havde omvendt sig saaledes, og talte saa fromt. »O!« udraabte hun, »nu er alt godt, naar I nu komme hjem, og Moder mærker, I ere blevne bedre, vil hun med Glæde tilgive eder og atter gøre eder til Mennesker.« Forinden Brødrene rejste hjem med deres Søster, aabnede de en lille Trækasse og sagde: »Kære Søster, tag disse smukke gyldne Ringe og blinkende Stene, som vi lidt efter lidt have funden derude i Verden, gem dem for os i din Lomme og tag dem hjem med; thi med dem kunne vi, som Mennesker blive rige, som Ravne samlede vi dem kun sammen paa Grund af deres smukke Glans. Søsteren gjorde som Brødrene ønskede og fornøjede sig ogsaa selv over de skønne Smykker. Paa Hjemvejen skiftedes Brødrene til at bære Søsteren paa deres Vinger, indtil

de kom til Moderens Bolig. Der fløj de ind af Vinduet, og bad deres Moder om Forladelse og lovede i Fremtiden at være gode og lydige Sønner. Moderen, som var opfyldt af Glæde og Kærlighed, tilgav dem af sit ganske Hjerte. Saa bleve de atter Mennesker, smukke, kraftige Ynglinge, alle syv lige skønne, og de takkede hjertelig den gode Moder og den elskværdige Søster derfor. Kort efter ægtede de syv Brødre syv unge, smukke og gode Piger, og byggede sig et prægtigt Hus; thi de havde faaet mange Penge for deres Klenodier, og Huset blev indviet ved Brødrenes sydobbelte Bryllup. Søsteren blev ogsaa gift med en brav Mand, og paa Brødrenes indstændige Bønner maatte baade Moderen, Søsteren og hendes Mand bo hos dem.

Saaledes fik den gode Moder endnu megen Glæde af sine Børn, og blev lige til sin Død plejet og æret af dem.

BORD DÆK DIG, ÆSEL STRÆK DIG,
KNIPPEL FAR UD AF DIN SÆK.

I en lille By boede der en skikkelig Skræder med sin Familie, som bestod af fem Personer, Mand, Kone og tre Sønner. Disse sidste bleve, saavel af Forældrene som af Beboerne af den lille By, aldrig kaldt ved deres Døbenavn; men slet og ret for den Lange, den Tykke og den Dumme. Den Lange, som var ældst, blev Snedker, efter ham kom den Tykke, som kom i Møllerslære og den Dumme, den yngste, skulde være Drejer. Da den Lange var udlært, blev hans Ransel pakket og han blev sendt ud at rejse. Han forlod glad og veltilfreds sin lille Fødeby. Knøsen vandrede længe fra Sted til Sted uden at kunne faa Arbejde, og da hans knappe Rejsepenge snart vare opbrugte, og han just ikke havde nogen lyse Udsigter til at faa Arbejde eller Fortjeneste, blev han forknyt og vandrede aisted med sænket Hoved og meget sørgmodig. Hans Vej førte ham igennem en smuk stor Skov, og da han

havde gaaet et lille Stykke ind i den, mødte han en lille tyk Mand, som hilste meget venlig paa ham og blev staaende, idet han sagde til ham: »Naa, min Knøs, hvad er der i Vejen med dig, du ser saa bedrøvet ud?« »Jeg kan ikke faa Arbejde,« svarede den Lange, »det er det, som er i Vejen med mig — jeg har gaaet langt omkring, — og jeg har ikke flere Penge.« »Hvilket Haandværk kan du da?« spurgte den lille Mand. »Jeg er Snedker.« — »Oh! saa kom blot med mig,« sagde den Lille fornøjet, »jeg vil give dig Arbejde. Se! jeg bor i denne Skov — ja, ja, kom blot med, du kan straks se Huset.« Og næppe hundrede Skridt derfra laa et smukt Hus, omgivet af en tyk Fyrrehæk og foran Indgangen stod to høje Fyrretræer, ligesom to kæmpe-mæssige Skildvagter. Herind førte den lille Mand Snedkersvenden, som nu lod Sørgmodigheden fare og med fornøjet Mine traadte ind i den gamle Mesters hyggelige Stue. »Velkommen,« sagde en gammel Morlille, som sad i Kakkellovnskrogen, og nu trippede hen til Knøsen for at skille ham af med hans Ransel. Mesteren snakkede med Svenden til langt ud paa Natten, og den gamle Morlille satte Mad frem og stillede et Krus paa Bordet, hvori der var noget langt bedre end Vand eller tyndt Øl.

Den unge Snedker befandt sig meget vel hos sin Mester, han havde ikke for meget at bestille, han arbejdede flittigt og var skikkelig og ordentlig, saa der var ingen Anledning til Klage. Men da han havde været der nogle Maaneder, sagde den lille Mand: »Kære Svend, jeg har ikke længere Brug for dig og maa give

dig Afsked. Jeg har heller ingen Penge at give dig for det Arbejde, du har gjort for mig; men jeg vil give dig en smuk Erindring, som kan være dig til langt mere Nytte, end Sølv og Guld.« Derpaa gav han ham et allerkæreste lille Bord og vedblev: »Saa ofte du stiller dette lille Bord frem, og siger tre Gange »Bord dæk dig«, saa vil det byde dig de Retter og den Drik, som du ønsker dig. Og nu lev vel og tænk med Venlighed paa din gamle Mester.« Svenden forlod nødig sit hidtidige Værksted, der blandede sig derfor Vemod i Glæden ved at modtage det vidunderlige Bord. Efter at have takket mange Gange, tog han Afsked og begav sig atter paa Vej til det kære Hjem. Undervejs bød Bordet ham, hver Gang han udtalte Trylleformularen, sine rige Nydelser. I et Nu stod de fineste Retter og den bedste Vin paa det, Fade og Tallerkener vare af Sølv og stode paa en snehvid Dug. Han satte naturligvis megen Pris paa dette vidunderlige Bord, og i det sidste Herberg paa Vejen forinden han kom hjem, bad han Værten om at gemme det for ham. Værten, som var bleven mistænksom over at han intet havde fortæret i Værtshuset; men blot lukket sig inde med Bordet, havde imidlertid beluret ham gennem en Sprække i Døren og havde derved opdaget Hemmeligheden ved Bordet. Derfor blev han overmaade glad, da han fik Bordet i Forvaring og var lykkelig ved dets herlige Egenskaber. Han lod Maden, som Bordet bød ham, smage sig ganske fortræffelig og spekulerede paa, hvorledes han paa bedste Maade kunde komme i Besiddelse af det. Da faldt det ham ind, at han ejede et Bord,

som lignede det aldeles med Undtagelse af, at det ikke kunde dække sig selv. Den snu Vært gemte derfor det ægte Bord og gav Svenden den næste Morgen det uægte, denne tog det uden Betænkning og ilede nu glad til sit Hjem. Den lange Snedker hilste med Glæde paa sine Slægtninge og betroede straks Faderen Sammenhængen med det vidunderlige Bord. Faderen var meget tvivlende, men Sønnen stillede Bordet frem og sagde tre Gange: »Bord dæk dig«; men det dækkede sig ikke. Den skikkelige Skræder blev vred og sagde: »Du dumme Hans, var det for at lære at gøre Nar af din gamle Fader, at du tog ud blandt Fremmede? Lad os nu være fri for de Narrestreger. Den lange Snedker begreb ikke, hvad der pludselig gik af Bordet, han prøvede atter og atter; men Bordet dækkede sig ikke, og til sidst maatte han igen tage fat paa Høvlen og arbejde saa det knagede efter. Imidlertid var den tykke Møller ogsaa bleven færdig i sin Lære og vandrede ud i Verden. Det traf sig saaledes, at han tog den samme Vej som hans Broder, og mødte den samme lille Mand, som ogsaa tog ham i sin Tjeneste; men Skovhuset var nu bleven til en Mølle. Da den unge Møllersvend en Tid havde arbejdet tro og flittig, skænkede Mesteren ham et smukt lille Æsel til Erindring og sagde: »Jeg kan ikke lønne dit Arbejde med Penge; men tag denne lille Gave, som vil være dig nyttigere end Guld eller Sølv; thi saa ofte du siger til dette lille Æsel: »Æsel stræk dig!« saa ofte vil det nyse Dukater ud til dig.«

Næsten oftere end den Lange paa Hjemvejen havde

sagt »Bord dæk dig!« sagde nu den Tykke: »Æsel stræk dig!« og hver Gang lod Æslet de blanke Dukater falde. Det var et allerkæreste Syn, disse blanke Dukater. Møllersvenden kom nu ogsaa til det Værtshus, hvor den bedrageriske Vært boede. Han tog derind, lod Æslet opstalde, og beværtede alle som han traf der. Da Værten vilde have Betaling, sagde han: »Vent lidt, jeg maa først hente Pengene.« Han tog Borddugen med sig, gik ind i Stalden, bredte Dugen ud over Halmen og sagde: »Æsel stræk dig!« — da strakte Æslet sig og nyste klingende Dukater ud paa Dugen. Men Værten, som stod udenfor og saa det gennem et Hul i Døren, mærkede sig Sagen. Den næste Morgen stod der vel et Æsel i Stalden, men det var ikke det rigtige, den Tykke anede imidlertid ikke noget Bedrageri; men satte sig muntert op paa det og red bort. Da han kom hjem, fortalte han Faderen om sin Lykke, og medens hele Familien, i stor Forventning, stod samlet omkring Æslet sagde han: »Pas nu paa!« vendte sig derpaa til Æslet idet han raabte, »Æsel stræk dig!« Det fremmede Æsel strakte sig ogsaa; men det, som det lod falde, var alt andet end Guldstykker. Den Tykke blev frygtelig udlet af hele Forsamlingen, det hjalp ikke han mørbankede Æslet, der kom ingen Dukater ud af det, og han maatte fremdeles arbejde og æde sit Brød i sit Ansigts Sved.

Der var nu atter gaaet et Aar, den Dumme havde udstaaet sin Læretid og rejste ud som Drejer. Med Forsæt tog han den samme Vej, som hans Brødre havde rejst, da han inderlig ønskede at komme til at

arbejde hos den lille Mand, som Brødrene havde fortalt var saa dygtig i alle Haandværk og tillige saa klog og lærd, samt havde saadanne smukke Sager at give bort. Drejersvenden kom ogsaa ganske rigtig til den omtalte Skov, fandt den lille Mands ensomme Bolig, og denne tog ham ogsaa gerne i sin Tjeneste, da han syntes godt om han. Men efter nogle Maaneders Forløb lød det atter: »Kære Svend, jeg har ikke mere Arbejde til dig, du maa rejse.« Ved Afskeden sagde den lille Mand: »Jeg vilde gerne give dig en smuk Erindring, ligesom jeg gav dine Brødre; men hvad kunde det nytte at give dig noget, dig som de kalde den Dumme? Din lange Broder og din tykke Broder have begge mistet deres Gave ved deres Dumhed, hvorledes vilde det gaa din? Dog, tag denne simple Sæk, den kan blive dig meget nyttig; thi saa ofte du siger: »Knippel far ud af din Sæk!« — saa ofte vil en tyk Knippel, som er inde i Sækken, fare ud af den til din Beskyttelse og Hjælp og prygle løs, indtil du atter siger: »Knippel far ind i din Sæk.« Drejeren takkede meget og drog hjemad med sin Sæk. Det varede imidlertid længe, forinden han paa sin Rejse behøvede sit Værge; thi alle lod ham, som gik saa let og glad hen ad Vejen, drage uhindret af Sted. Kun en enkelt Gang lod han en streng Fattigfoged smage et Par Slag af Knippen, ligesom Landsbyhundene, som for ud og gøede af ham, fik den at føle. Saa kom han da endelig til det Værtshus, hvor den listige Vært, som havde bedraget hans Brødre, nu levede herligt og i Glæde; men alligevel stadig havde Lyst til at tilegne sig de

Rejsendes Gods. Ved Sengetid gav Drejeren ham Sækken i Forvaring; men advarede ham tillige til at sige mod Sækken: »Knippel far ud af din Sæk!« thi der var en mærkelig Egenskab ved Sækken, som kunde gøre det meget ubehageligt for ham, dersom han sagde det. Værten var imidlertid altfor glad over sit Bord og sit Æsel, til at han ikke skulde søge at bemægtige sig en tredie undergørende Genstand; han kunde derfor knap vente, indtil hans Gæst var gaaet til Ro, førend han sagde: »Knippel far ud af din Sæk!« I samme Nu for Kniplen ud og hvirvlede om paa Værtens Rygstykker, pryglede og pryglede saadan løs, at Værten, som var bleven ganske gul og blaa, brølede af Smerte og raabte jamrende paa Drejeren. Denne sagde: »Vært, der sker dig din Ret! Jeg advarede dig jo, du har stjaalet »Bordet dæk dig« og »Æsel stræk dig« fra mine Brødre.« Værten tiggede »Aah, for Guds Skyld hjælp mig! jeg dør!« Kniplen dansede uafbrudt løs paa Værtens Ryg. »Jeg vil give baade Bordet og Æslet tilbage. Aah, hjælp mig! jeg falder om, jeg dør!«

Nu bød Svenden Kniplen at fare ind igen i Sækken. Værten var glad, at han var sluppen derfra med Livet og gav villigt Bordet og Æslet tilbage. Drejeren pakkede sine Sager sammen, satte dem og sig selv paa Æslet og travede lystig ad Hjemmet til. Det var ingen ringe Glæde for Brødrene, da de igen fik deres værdifulde Gaver og Erindringer, som endnu gjorde deres Undere lige udmærket, og endda havde genvunden

dem ved den Broder, som de altid havde kaldt for den Dumme, og som dog var meget klogere end de.

— Brødrene bleve nu sammen hos Forældrene og havde ikke længere nødig at arbejde for at tjene det daglige Brød; thi de havde jo nu i Overflødighed baade til Føde og Klæder.

ASKEPOT.

Et Par Ægtefolk havde to Døtre, ja egentlig tre, da Manden, som havde været gift før, ogsaa havde en Datter med den første Kone; men skønt hun var en from og god Pige, saa blev hun behandlet strengt og haardt, da Stedmoderen og Halvsøstrene ikke kunde lide hende. Hun maatte hele Dagen opholde sig i Køkkenet, gøre alt Køkkenarbejdet, staa tidlig op om Morgenen, koge, vadske og skure, og om Natten maatte hun sove paa et Loftskammer. Hun krøb undertiden op i Asken paa Skorstenen, for at varme sig, og da hun derefter just ikke saa videre ren og pæn ud, kaldte Moderen og Søstrene hende spottende for Askepot.

En Gang rejste Faderen til Marked og spurgte Pigebørnene, hvad han skulde bringe hjem med til dem. Den ene ønskede sig smukke Klæder, den anden Perler og Ædelstene; men Askepot bad kun om et lille grønt Træ. Faderen opfyldte deres Ønsker, og Søstrene pyntede og smykkede sig; men Askepot plan-

tede Træet paa sin Moders Grav og vandede det hver Dag med sine Taarer. Træet voksede meget hurtig og blev rigtig smukt, og naar Askepot græd ved sin Moders Grav, kom der altid en lille Fugl flyvende, satte sig i Træet og saa medlidende paa hende. Da hændte det, at Kongen holdt en stor Fest, hvortil han indbød alle unge Piger i Landet, for at hans Søn kunde vælge sig en Brud iblandt dem. Søstrene pyntede sig det bedste de kunde og Askepot maatte rede deres Haar og flætte det i skønne Flætninger; men ingen tænkte paa, at hun ogsaa gerne vilde med til Festen. Da hun endelig vovede at bede om Tilladelse dertil, blev hun skrækkelig udlet og gjort Nar af, at det kunde falde hende ind at vilde gaa til Fest, hun havde jo ingen smukke Klæder, ja ikke en Gang Strømper og Sko! Den onde Stedmoder tog en Skaal med Linser, kastede dem ud i Asken og sagde: »Ja, ja, Askepot bestil først noget, pil disse Linser, saa kan du gaa med; men du maa være færdig i to Timer.«

Det stakkels Barn gik ud paa Kirkegaarden, kaldte paa alle de smaa Fugle fra hendes Træ og ligeledes paa Duerne, og bad dem komme at hjælpe hende at pille Linserne, samle de gode i Skaalen og de daarlige i deres lille Kro. Snart vrimlede der med Duer og smaa Fugle, og det varede ikke længe førend Skaalen var fyldt med rent pillede Linser.

Men da Askepot, fuld af Glæde, bragte Skaalen ind til Stedmoderen, ærgrede denne sig og rystede endnu en Skaal fyldt med Linser ud i Asken, som ligeledes skulde være pillede i to Timer. Askepot

græd; men kaldte atter Fuglene til Hjælp, og snart var ogsaa dette Arbejde fuldført. Stedmoderen holdt alligevel ikke sit Løfte, hun lo kun af hende, at hun kunde tænke paa at tage med til Festen, hun havde jo hverken Klæder eller Sko, saaledes som hun var, kunde hun jo ikke lade sig se, Kongesønnen og alle andre, maatte have en meget slet Smag, dersom de vilde danse med hende, og saa gik Stedmoderen stolt bort med sine Døtre og lod stakkels lille Askepot alene tilbage. Hun gik ud til sit lille Træ og græd bitterlig, da kom der en lille Fugl flyvende og sang:

»Mit kære Barn, græd ikke mer«
 »Du skal faa af mig«
 »Alt hvad du ønsker dig«
 »Ryst blot Træet der.«

Da svarede Askepot, idet hun omklamrede Træet:

»O, mit kære lille Træ, ryst dig!
 »Kast smukke Klæder ned til mig.«

Straks fløj der en smuk Dragt ned og kostbare Strømper og Sko, Askepot klædte sig hurtig paa og skyndte sig til Festen, og hun var saa smuk, ja saa smuk, at ingen kendte hende, ikke en Gang hendes egne Søstre. Prinsen dansede kun med hende og saa slet ikke til nogen af de andre unge Piger, han vilde endelig følge hende hjem; men hun løb fra ham, tog hurtig Klæderne af, lagde dem under Træet paa Graven, hvor de og Skoene øjeblikkelig forsvandt, og gik hjem i sin Skorstenskrog. Festen skulde vare tre Aftener

i Rad, den anden Aften kom Askepot atter til Dans i de smukke Klæder, og ingen kente hende. Kongesønnen dansede igen hele Aftenen med hende og vilde følge hende hjem, dog hun løb atter fra ham; men den tredie Aften da hun vilde løbe fra ham, tabte hun den ene lille gyldne Sko; Prinsen tog den op og beundrede dens Skønhed og Lidenhed, og han erklærede, og lod endog en Herold bekendtgøre det, at kun den Jomfru, hvis Fod kunde passe den lille Sko, skulde blive hans Gemalinde, hvorpaa han red fra Hus til Hus, for selv at anstille Prøven.

De to Søstre anstrengte sig forgæves for at faa Skoen paa, den var og blev for lille, da spurgte Kongesønnen om der ikke var tre Døtre? Faderen svarede: »Jo, Hr. Prins, vi have endnu en lille Askepot;« men Moderen skyndte sig at tilføje: »Hun kan ikke lade sig se.« Kongesønnen forlangte imidlertid bestemt at hun skulde komme ind. Askepot vadskede sig pænt og pudsede sig saa godt hun kunde, og Prinsen blev henrykt ved at se hende, der i sin askegraa Kjole langt overstraalede sine Søstre i Skønhed. Da hun tog den gyldne Sko og prøvede den, passede den hende, som den var syet til hende. Kongesønnen genkendte nu sin smukke Danserinde og udbrød: »Nu har jeg funden min kære Brud!« Han førte hende hjem med sig til Slottet og befalede, man skulde forberede en prægtig Bryllupsfest.

Ved Brylluppet bar Askepot en gylden Klædning og en lille Guldkrone paa Hovedet. Hendes Søstre gik, opfyldt af Misundelse, den ene paa højre, den

anden paa venstre Side af Bruden. Da kom den lille Fugl fra Askepots Træ flyvende, og stak et Øje ud paa hver af dem. Da Brudefølget gik fra Kirken kom den lille Fugl atter flyvende og stak det andet Øje ud paa hver af Søstrene. Saaledes bleve disse to ukærlige Søstre, til Straf for deres Misundelse og Ondskab, blinde Resten af deres Liv.

HANS OG GRETE.

Der var en Gang en fattig Brændehugger, som boede ved en stor Skov. Han var saa fattig, at han knap havde det daglige Brød for sig, sin Kone og sine to Børn, Hans og Grete. Tilsidst vidste han ikke en Gang mere, hvor han skulde faa Føden fra og var rent ude af sig selv over al den Jammer og Nød, som han saa for sine Øjne. Da han nu laa om Aftenen og ikke kunde sove for bare Sorg, sagde hans Kone til ham: »hør Mand! i Morgen tidlig skal du tage begge Børnene og endnu en Gang give dem begge et Stykke Brød; bring dem saa langt ud i Skoven, hvor der er aller tættest; der skal du lad dem blive alene tilbage; vi kunne dog ikke føde dem længere.« »Nej Kone!« sagde Manden, »det nænner jeg aldrig, at bringe mine egne, kære Børn ud i Skoven, hvor de vilde Dyr snart vilde finde dem og rive dem ihjel.« — »Ja, gør du ikke det,« sagde Konen, »saa maa vi alle sammen

sulte ihjel,« og hun plagede ham saa længe, til han endelig sagde ja.

De to Børn laa ogsaa vaagne af Sult; og de hørte alt, hvad deres Moder sagde til Faderen. Da tænkte Grete: nu er det ude med os, og gav sig ynkelig til at græde. Men Hans sagde: »vær stille, Grete, jeg skal nok hjælpe os begge to.« Derpaa stod han op, tog sin lille Trøje paa, lukkede Døren sagte op og listede sig ud. Uden for skinnede Maanen klart paa de hvide Flintesten, og Hans bukkede sig og puttede saa mange af dem i sine Trøjelommer, som han kunde faa Plads til. Derpaa gik han ind igen, lagde sig i Sengen og sagde til Grete: »nu kan du være rolig og sove ganske trygt;« og de faldt begge i Søvn.

Tidlig om Morgen, før Solen endnu var oppe, kom Moderen og vækkede dem: »staa nu op, Børn! Vi skal ud i Skoven! Der har I hver et Stykke Brød; men I maa spare paa det og gemme noget til Middag!« — Grete tog Brødet under sit Forklæde, fordi Hans havde Stenene i sin Lomme, og derpaa gik de ud ad Skoven til. Da de havde gaaet lidt, stod Hans stille og saa sig tilbage mod Huset, og noget efter igen, og saadan blev han ved. Nu sagde Faderen: »hvad skal det betyde, Hans, at du hvert Øjeblik ser dig tilbage? Du sinker dig kun og glemmer at bruge Benene.« — »Aa, Fader,« svarede Hans, »jeg ser kun efter min lille hvide Kat; jeg tror, den sidder oppe paa Taget og vil sige mig Farvel.« — »I, din Nar!« sagde Moderen, »det er jo ikke din Kat, det er Morgensolen, der

skinner paa Skorstenen.« Men Hans havde ikke set efter Katten; hver Gang han vendte sig og stod stille, havde han kastet en af de blanke Flintesten af sin Lomme paa Vejen.

Da de vare komne midt ind i Skoven, sagde Faderen: »naa, Børn, sank nu Brænde alt hvad I kunne, saa vil jeg tænde en Ild op, at vi ikke skulle fryse.« Og Hans og Grete sankede nu Kviste og Grene sammen, saa det blev til en stor Dynge. Den tændte Faderen i Brand, og da Luen blussede ret højt op, sagde Moderen: »nu, Børn kunne I lægge jer ved Ilden og sove; vi maa længere ind i Skoven og fælde Brænde, men I kunne bie her, til vi komme igen og hente jer.«

Hans og Grete blev siddende ved Ilden til Middag; saa spiste hver sit Stykke Brød. De trøede, deres Fader var endnu i Skoven, fordi de hørte Huggene af hans Økse, men det var ikke andet end et Stykke Brænde, som han havde bundet ved et Træ, og som Vinden slog frem og tilbage. Nu ventede de indtil Aften; men Fader og Moder bleve borte, og der kom ingen for at hente dem hjem. Da det nu blev mørk Nat, gav Grete sig til at græde, men Hans sagde: »bi kun lidt, til Maanen er kommen op.« Og da Maanen var oppe, tog han Grete ved Haanden, og der laa Flintestenene paa Jorden og glimrede som nye Toskillinger og viste dem Vejen. De gik hele Natten igennem og da det blev Morgen, kom de igen til deres Faders Hus. Faderen var hjertelig glad, da han saa sine Børn igen; ti det havde gjort ham ondt, da han maatte lade dem blive alene tilbage; Moderen lod

ogsaa, som hun glædede sig, men i sit Hjerte var hun vred.

Ikke ret længe efter, var der igen ikke Brød i Huset, og Hans og Grete hørte begge, at deres Moder om Aftenen sagde til Faderen: »en Gang har Børnene fundet Vejen tilbage, og da har jeg ladet det gaa hen; men nu er der igen ikke mere end et halvt Brød i Huset. Du maa i Morgen tidlig bringe dem endnu dybere ind i Skoven, saa at de slet ikke kunne finde hjem igen; der er ikke andet for os at gøre.« Det gik Manden meget nær til Hjærtet, og han tænkte ved sig selv: »det var dog bedre, at du delte den sidste Bid Brød med dine Børn.« Men fordi han en Gang før havde gjort det, saa turde han nu ikke sige nej. Da Børnene ogsaa havde hørt denne Samtale, og Forældrene vare faldne i Søvn, stod Hans op og vilde igen sanke Flintesten, men da han kom til Døren, havde Moderen lukket den i Laas. Dog trøstede han sin Søster og sagde: »sov du kun lille Grete! den gode Gud vil nok hjælpe os.«

Om Morgenen tidlig fik Børnene hver sit Stykke Brød, endnu mindre end første Gang. Paa Vejen brød Hans sit Stykke i Krummer, stod tidt stille paa Vejen og kastede en Brødkrumme paa Jorden. »Hvor bliver du af, Hans!« sagde Faderen; »hvorfor bliver du hvert Øjeblik staaende og ser dig om? af Sted med dig!« — »Jeg ser bare efter min lille hvide Due; den sidder paa Skorstenen og vil sige mig Farvel.« — »I, din Nar!« sagde Moderen, »det er ikke din lille hvide Due! det er Morgensolen, der skinner paa Skorstenen.«

Men Hans smulrede alt sit Brød i Lommen og kastede Krummerne paa Vejen.

Moderen førte dem endnu dybere ind i Skoven, hvor de aldrig i deres Levedage havde været før; der skulde de igen sidde og sove ved et stort Baal, og om Aftenen vilde Forældrene komme og hente dem. Om Middagen delte Grete sit Brød med Hans, fordi han havde strøet alt sit paa Vejen, men Middagen gik, og Aftenen kom, og der kom ingen og hentede de stakkels Børn. Hans trøstede Grete det bedste han kunde, og sagde: »bi kun til Maanen er kommen op, saa kan jeg se de Brødsmuler, jeg har strøet, hvor vi gik; de skulle vise os Vejen hjem ad.« Maanen kom op, men da Hans saa efter Brødsmulerne, vare de borte; de mange Smaafugle i Skoven havde fundet dem og spist dem op hver eneste en. Hans mente dog, at han nok skulde finde Vejen hjem, og førte Grete ved Haanden med sig, men snart gik de vild i den store, øde Skov, og de gik Natten igennem og hele Dagen derpaa; da kunde de ikke mere og sov ind af Træthed. De gik ogsaa den følgende Dag men kom endnu ikke ud af Skoven, og de vare nu ganske matte af Sult, da de ikke havde faaet det mindste at spise, undtagen nogle Bær, som de hist og her fandt i Skoven.

Den tredje Dag blev de ved at gaa til henimod Middag; da de kom til et lille Hus, der var bygget af bar Kage, og Taget var af Pandekager, og Vinduerne af hvidt Sukker. »Naa!« raabte Hans, »her ville vi sætte os ned og spise os ret mætte; jeg vil spise af

Taget; spis du af Vinduerne, lille Grete! det er noget for dig, det rene, klare Sukker!» — Da nu Grete begyndte at bryde af Sukkeret og knuse det imellem Tænderne, hørte de en fin Stemme inde i Huset, der raabte:

»hvad er det for Rotter og Mus,
som gnave derude paa mit Kagehus?«

Børnene svarede:

»det er hverken Rotter eller Mus,
det er Vinden, som rusker i dit Kagehus,«

og bleve ved at spise. Grete brækkede en hel stor, rund Vindusrude ud, og Hans rev et dygtigt Stykke Kage af Taget. Med et gik Døren op, og en ækel gammel Kone, der rokkede stærkt paa Hovedet, kom listende frem. Hans og Grete bleve saa forskrækkede, at den ene tabte sin Sukker-Rude og den anden sin Kage af Hænderne. Men den gamle sagde ganske venlig: »se, se, I rare smaa! ere I komne i Lag med mit Kagehus! hvor komme I fra? — Naa det kan nu være det samme; kom I kun ind med mig! I skal faa det saa godt.« Dermed tog hun hver ved sin Haand, og førte dem ind i Huset. Der blev disket op for dem, Mælk og Pandekager med hvidt, fint Sukker paa og Æbler og Nødder, og da de havde faaet nok, redte Konen to pæne smaa Senge; dem lagde Hans og Grete sig i og mente, de vare som i Himmerige.

Men den gamle var en slem Heks, der levede af smaa Børn. Derfor havde hun bygget sit Kagehus for at lokke dem til sig, og naar hun fik et stakkels Barn

i sin Magt, slagtede hun det, kogte og spiste det, og det var da ret en Højtid for den fæle Kælling. Nu var hun grumme glad over, at Hans og Grete vare komne løbende til hende. Ganske tidlig om Morgenén, førend Børnene endnu vare vaagne, stod hun op, gik hen til deres Senge, og da hun saa dem sove saa sødt med røde Kinder, sagde hun ganske fornøjet til sig selv: »naa, det bliver en fed Steg for mig;« derpaa greb hun Hans og puttede ham ind i en lille Stald, og da han vaagnede, mærkede han, at han var inde-sluttet bag et lille Gitter lige som en Gaas og kunde ikke gaa mere end et Par Skridt. Grete tog den gamle fat i, rystede hende, til hun blev vaagen og sagde: »staa op, din dovne Krop! hent Vand, gaa i Køkkenet, og kog os nogen god Mad. Der sidder din Broder i Stalden; ham vil jeg først fede, og naar han er bleven fed, vil jeg spise ham; saa længe skal du fodre ham.« Grete blev forskrækket og græd; men hun var nødt til at gøre, hvad Heksen forlangte. Nu blev der hver Dag kogt dejlig Mad til Hans for at han skulde blive fed; men naar de kogte Pølse, fik Grete Skindet, og naar Hans fik Krebs, maatte hun nøjes med Skallerne. Hver Dag kom den gamle og sagde: »Hans, ræk dine Fingre ud, at jeg kan føle, om du snart er fed nok.« Men Hans rakte altid et lille Ben ud i Stedet for sin Finger, og da undrede Kællingen sig meget over, at han altid blev saa tør og ikke vilde trives.

Da fire Uger vare gaaede, sagde hun en Aften til Grete: »rap dig nu og bær Vand til Køkkenet! Enten nu din lille Broder er fed eller ikke, saa vil jeg slagte

og koge ham i Morgen; nu vil jeg imidlertid lægge Dej i Aften, at vi ogsaa kan bage.« Da gik Grete ud og græd sine modige Taarer, medens hun bar det Vand ind, hvori Hans skulde koges. Ganske tidlig om Morgenens maatte Grete op af Sengen, gøre Ild paa og hænge en stor Kedel paa Skorstenen. »Pas nu paa,« sagde den gamle Heks, »nu gør jeg Ild i Bagerovnen, og naar den er hed nok, saa skyder jeg Brødene ind.« Grete stod i Køkkenet og græd. »Gud give, at de vilde Dyr havde ædt os i Skoven,« tænkte hun, »saa vare vi begge døde paa en Gang; jeg havde ikke haft den store Hjertesorg, og jeg havde da ikke selv maattet sætte Vand paa til at koge min stakkels Broder i. Gud, hjælp dog os arme Børn ud af denne store Nød!«

En Stund derefter kaldte den gamle: »Grete! kom straks her hen til Bagerovnen!« Da Grete kom, sagde Heksen: »se ind i Ovnens, om Brødet er gennembagt og om det er rigtig brunt paa Skorpen; mine Øjne ere svage, jeg kan ikke se saa langt. Men det kan du vel heller ikke; saa sæt dig kun her paa Brættet, jeg vil skyde dig ind i Ovnens, saa kan du se paa Brødene.« Meningen var, at naar Grete var der inde, vilde den onde Heks lukke Døren i, og Grete skulde steges i Ovnens, og saa vilde hun først spise hende. Men Grete sagde: »ja, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal bære mig ad dermed; du maa først vise mig, hvordan jeg skal sætte mig paa Brættet, saa vil jeg se, om jeg kan gøre dig det efter.« Det gjorde den gamle, og da hun var let og udtæret, skød Grete

hende i en Fart ret langt ind i Bagerovnen, slog Døren i og satte Jernstangen for. Den gamle skreg inde i den gloende Ovn: »luk op, luk op!« men hvem der ikke lukkede op, det var Grete, hun løb sin Vej og lod Heksen brænde.

Nu skyndte hun sig hen til sin Broder, lukkede Døren op for ham og sagde: »spring ud, Hans, vi ere frelst!« Da sprang Hans ud lige som en Fugl af et Bur, og begge græd af Glæde og kyssede hinanden. Hele Kagehuset var fuldt af Ædelstene og Perler; dermed fyldte de alle deres Lommer, og derpaa gik de bort og søgte Vejen til deres Hjem. Da kom de til et stort Vand, som de ikke kunde komme over. Men Søsteren saa en stor hvid Svane, der svømmede frem og tilbage, hvorpaa hun raabte: »hør, du lille, gode Svane tag os paa din Ryg!« og da Svanen hørte det, kom den svømmende og bar Grete over Vandet og hentede derpaa ogsaa Hans. Kort derpaa fandt Børnene deres Hjem; Faderen glædede sig hjertelig, da han saa dem igen; ti han havde ikke haft en glad Time, siden Børnene kom bort; Moderen derimod var død. Børnene bragte nok af Rigdom hjem med sig, og de levede fra nu af i Fryd og Glæde.

FORTÆLLINGEN OM DEN LILLE MUCK.

I min kære Fødeby Nicca boede en Mand, som man kaldte den lille Muck. Skønt jeg var meget ung dengang, kan jeg endnu tydelig erindre ham, især fordi min Fader en Gang for hans Skyld pryglede mig halvt fordærvet. Den lille Muck var nemlig en meget besynderlig gammel Fyr, han var kun tre, fire Fod høj og havde dertil en højst forunderlig Figur; hans Legeme, som var saa fint og lille, maatte bære et Hoved, der var meget større og tykkere end andre Folks. Han levede ganske alene i et stort Hus og lavede endogsaa selv sin Mad; man vilde ikke have vidst i Byen, om han var levende eller død; ti han gik kun ud hver fjerde Uge; dersom der ikke hver Middag var stegen en vældig Røg op af hans Skorsten, ligesom man ogsaa ofte saa ham om Aftenen spadserende paa sit Tag; men det saa rigtignok ud nede fra Gaden, som det kun var hans store Hoved, der løb omkring deroppe. Jeg og mine Kammerater vare nogle slemme

Drenge, som gerne vilde drille og gøre Nar ad alle Folk, derfor var det al Tid en Festdag, naar den lille Muck gik ud. Paa den Dag forsamlede vi os uden for hans Hus og ventede til han kom, naar Døren da aabnedes, og hans store Hoved med hans endnu større Turban først tittede frem, og derefter den øvrige Person viste sig, iført en gammel, falmet Kappe, vide Benklæder og et bredt Bælte, i hvilket der var stukken en Dolk saa lang, at man ikke rigtig vidste om det var Dolken, som bar Muck, eller Muck, som bar Dolken, da genlød Luften af vore Glædesraab, vi kastede vore Huer i Luften og dansede som Besatte omkring ham. Men den lille Muck hilste os med alvorlige Hovednik og gik med langsomme Skridt ned ad Gaden, medens han slæbte med Fødderne; thi han havde saa store Tøfler paa, at jeg aldrig har set Mage. Vi Drenge løb bag efter ham og raabte uafbrudt: »Lille Muck, lille Muck.« Vi havde endogsaa til Ære for ham lavet et lille Vers, som vi sang for ham, det lød saaledes:

»Lille Muck, lille Muck,
I det store Hus derinde,
Kun hver fjerde Uge,
Vi paa Gaden ham kan finde,
Han er en flink lille Dværg,
Med et Hoved som et Bjærg
Se dig om og kuk
Løb og fang os lille Muck.«

Paa denne Maade havde vi ofte drevet vor Spas med ham, og jeg maa til min Skam tilstaa, at jeg

var den værste; ti jeg trak ham i Kappen, og engang traadte jeg ham endog bag fra i hans store Tøffel, saa han faldt om. Dette forekom mig meget latterligt; men min Latter forstummede, da jeg saa ham gaa hen til min Faders Hus. Han gik ganske rigtig derind og blev der nogen Tid. Jeg skjulte mig bag Gadedøren, og saa lille Muck igen komme ud, ledsaget af min Fader, som ærbødigt bød ham Haanden og tog Afsked med ham, idet han bukkede dybt. Jeg var slet ikke godt til Mode og forblev derfor længe i mit Skjul; men endelig drev Sulten, som jeg syntes var værre end Prygl, mig ud derfra, og jeg traadte ydmygt og med sænket Hoved ind til min Fader. »Du har gjort Nar ad den gode Muck,« sagde han i en alvorlig Tone. Jeg vil fortælle dig hans Historie, og du vil vist saa ikke le mere af ham. Men før og efter den faar du »dit Sædvanlige«. Mit »Sædvanlige« var fem og tyve Slag, som han plejede at tælle meget nøjagtigt. Han tog et langt Piberør, skruede Mundspidsen fra, jeg husker tydelig den var af Rav, og bearbejdede min Ryg værre end nogen Sinde. Da jeg havde faaet de fem og tyve Slag, paalagde han mig at være opmærksom og fortalte mig den lille Mucks Historie.

Egentlig hedder den lille Muck, Muckrah. Hans Fader var en anset, men fattig Mand her i Nicca. Han kunde ikke lide Sønnen, da han skammede sig over hans Dværgeskikkelse, og han lod ham derfor vokse op i Uvidenhed. Den lille Muck var endnu i sit syttende Aar et lystigt Barn, og Faderen dadlede

ham bestandig, fordi han endnu ikke havde traadt sine Børnesko, men var saa barnagtig. Efter et uheldigt Fald døde imidlertid Faderen og efterlod Muck fattig og uvidende. De haarde Slægtninge, hvem den Af-døde skyldte mere, end han kunde betale, jog det stakkels Barn ud af Huset og raadede ham til at gaa ud i Verden at søge sin Lykke. Lille Muck svarede, at det vilde han heller end gerne, men udbad sig kun sin Faders Klæder, og dette bevilgede de ham. Hans Fader havde været en stor stærk Mand, saa Klæderne passede ham slet ikke; men Muck fandt snart paa Raad, han skar det af, som de vare for lange, og trak Klæderne paa, uden at tænke paa, at der ogsaa skulde være taget af dem i Vidden, deraf kommer den besynderlige Dragt, vi endnu se ham i, den store Turban, det brede Bælte, de vide Benklæder og den blaa Kappe, det er de Klæder, han arvede efter sin Fader, som han endnu bærer; hans Faders lange Damascenerdolk satte han i sit Bælte, tog en lille Stok i Haanden og vandrede saa ud i Verden. Han gik glad omkring hele Dagen, han var jo dragen ud i Verden for at søge sin Lykke; naar han saa en Sten ligge paa Jorden og glimre i Solskinnet, tog han den op og tørrede den omhyggeligt af, sikker paa at den vilde forvandle sig til en Diamant; saa han en Sø skinne som et Spejl, eller naar han i det fjerne saa en Moskés Kuppel lyse som Ild, ilede han glad derhen i den Tro, at han var kommen til et Trylleland. Men ak! disse bedrageriske Indbildninger forsvandt, naar han kom nær til dem, og alt for hurtigt mindede hans Træthed og hans af

Sult knurrende Mave ham om, at han endnu befandt sig i de dødeliges Land. Saaledes vandrede han i to Dage, tvivlende om at finde Lykken, og udmattet af Sult og Træthed. Markens Frugter vare hans eneste Næring, og den haarde Jord hans Natteleje. Den tredie Dags Morgen saa han fra en Høj en stor Stad, Halvmaanen lyste klart paa Taarnenes Spir, brogede Faner vejede fra Tagene og syntes at vinke ham til sig. Overrasket stod den lille Muck stille og betragtede Staden og Omegnen. »Ja, der vil jeg gøre min Lykke,« sagde han til sig selv, og gjorde trods sin Træthed et lille Hop, »der, eller ingen Steds.« Han samlede sine Kræfter og skridtede af til Staden. Men skønt den syntes ganske nær, naaede han den dog først hen ad Middag; ti hans smaa Lemmer nægtede ham næsten ganske deres Tjeneste, og han maatte ofte sætte sig i Skyggen af et Palmetræ for at udhvile sig, endelig naaede han til Stadens Port, han ordnede sin Kappe, satte Turbanen smukkere paa, foldede Bæltet bedre ud og stak Dolken paa skraa deri; viskede Støvet af sine Sko, greb sin Stok og gik dristigt ind af Porten.

Han havde allerede gennemvandret adskillige Gader; men ingen Steds aabnede der sig en Dør for ham, ingen Steds kaldte man, saaledes som man havde indbildt sig: »Lille Muck kom herind, spis og drik og hvil dine trætte Lemmer.« Han saa netop op paa et stort Hus, da aabnedes Vinduet og en gammel Kone stak Hovedet ud og kaldte med syngende Røst:

»Kom ind, kom ind!
Vær glad i Sind.

Bordet lod jeg dække,
 Appetit det kan vække.
 Kom ind, kom ind,
 Vær glad i Sind.

Husets Dør aabnedes og Muck saa en Mængde Hunde og Katte gaa ind. Han stod et Øjeblik i Tvivl, om han skulde følge Indbydelsen; men endelig tog han Mod til sig og gik ind i Huset. Et Par Kattekillinger gik foran ham, han besluttede sig til at følge dem, de vidste maaske, hvor Køkkenet var. Da Muck var kommen op af Trappen, mødte han den gamle Kone, som havde set ud af Vinduet. Hun saa gnavent paa ham og spurgte, hvad han ønskede: »Du har kaldt til Bords,« svarede den lille Muck, »og da jeg er sulten, er jeg ogsaa kommen.« Den Gamle lo og sagde: »Hvorfra kommer du underlige Fyr? Hele Byen ved, at jeg kun laver Mad til mine kære Katte, og under Tiden indbyder jeg osaa Nabokattene, som du ser.« Lille Muck fortalte nu den gamle Kone, hvor haardt det var gaaet ham efter hans Faders Død og bad, om han i Dag maatte spise sammen med Kattene. Den gamle Kone syntes godt om den lilles trohjertige Fortælling, tillod ham at være hendes Gæst og gav ham rigeligt at spise og drikke. Da han havde spist og styrket sig, betragtede hun ham længe og sagde omsider: »Lille Muck, vil du tage Tjeneste hos mig, her er ikke meget at bestille, og Du skal faa det godt.« Den lille Muck, hvem Kattegrøden havde smagt godt, indvilgede gerne, og blev saaledes Tjener hos Fru Ahavzi. Han havde en let, men besynderlig Tjeneste.

Fru Ahavzi havde nemlig to Hankatte og fire Hunkatte, som han maatte kæmme hver Morgen og indgnide med kostelige Salver, naar Fruen gik ud, maatte han passe paa dem, naar de spiste, sætte deres Skaale hen foran dem og tage dem bort, naar de vare færdige, og endelig om Aftenen maatte han lægge dem paa Silkepuder og dække dem til med Fløjelstæpper. Der var ogsaa nogle Hunde, han maatte passe; men der blev ikke gjort saa mange Omstændigheder med dem, som med Kattene; ti disse bleve passede aldeles som Fru Ahavzis egne Børn. For Resten førte den lille Muck lige saa ensomt et Liv her, som hjemme hos Faderen; ti med Undtagelse af den gamle Kone, saa han hele Dagen igennem ingen andre end Hunde og Katte. En Tid lang gik det ham rigtig godt, han følte sig glad og fornøjet, han fik al Tid nok at spise, havde kun lidt at bestille og hans Frue syntes meget tilfreds med ham; men lidt efter lidt begyndte Kattene at blive uartige, naar den Gamle gik ud, sprang de om i Værelset som Besatte, kastede al Ting imellem hinanden og sønderbrød mange smukke Ting, som stod dem i Vejen. Naar de saa hørte Fru Ahavzi komme op af Trappen, krøb de hen paa deres Puder og viftede hende i Møde med deres Haler, som om der intet var sket. Fru Ahavzi geraadede i Raseri, naar hun saa sit Værelse i en saadan Uorden og gav Muck Skylden derfor, det hjalp ikke, hvor meget han forsikrede hende om sin Uskyldighed, hun troede sine elskede Katte, som saa saa uskyldige ud, bedre end sin Tjener. Nu blev lille Muck meget bedrøvet, da han mærkede,

han heller ikke her kunde finde sin Lykke, og han besluttede at forlade sin Tjeneste hos Fru Ahavzi, og atter drage ud i Verden. Men da han paa sin første Rejse havde lært, hvor svært det er at komme frem uden Penge, besluttede han paa en eller anden Maade at forskaffe sig den Løn, som Fru Ahavzi havde lovet ham, men aldrig givet ham. Der var et Værelse i Huset, som al Tid var aflaaet, og hvor han aldrig havde været inde. Derimod havde han ofte hørt Fru Ahavzi rumstere derinde, og han vilde have givet meget til at vide, hvad hun gemte der. Da han nu tænkte paa sine Rejsepenge, faldt det ham ind, at Fruen maaske gemte sine Penge derinde; men da Døren al Tid var aflaaet, kunde han jo ikke faa fat i Pengene.

En Morgen, da Fru Ahavzi var gaaet ud, nappede en af de smaa Hunde ham i Benklæderne og gjorde Tegn til ham, at han skulde følge den. Den lille Hund blev al Tid meget stedmoderlig behandlet af Fru Ahavzi, hvorimod Muck stedse havde været god imod den og derfor i høj Grad havde vunden dens Kærlighed. Muck, som gerne legede med Hunden, fulgte den, og Hunden førte ham ind i Fru Ahavzi's Soveværelse og hen til en lille Dør, han aldrig før havde set. Døren stod halvt aaben, den lille Hund gik igennem den, Muck fulgte efter og blev glad overrasket, da han saa, at han befandt sig i det Værelse, som saa længe havde været hans Ønskers Maal. Han spejdede rundt omkring, om han ikke kunde opdage nogle Penge; men der fandtes ingen. Alt, hvad han

saa, var kun nogle gamle Klæder og noget underligt udseende Husgeraad. En Ting tiltrak sig imidlertid hans Opmærksomhed, den var af Krystal med nogle smukke Figurer paa. Han løftede den op, drejede den til alle Sider; men, o Rædsel! han havde ikke lagt Mærke til, at der var et Laag paa den, som kun sad løst paa, det faldt af og gik i tusinde Stykker.

Den lille Muck stod længe lammet af Skræk. Nu vare Tærningerne kastede, han maatte flygte, ellers slog den Gamle ham ihjel. Rejsen var nu fast besluttet, og han undersøgte derfor endnu en Gang, om der blandt Fru Ahavzi's Sager, ikke var noget han kunde bruge paa sin Vandring. Da faldt hans Øjne paa et Par mægtige, store Tøfler, de vare just ikke kønne, men hans egne kunde ikke holde ud til endnu en Rejse, og desuden tiltalte disse ham, fordi de vare saa store; thi han tænkte, at naar han havde saadan et Par store Tøfler paa, maatte Folk dog mene, at han havde traadt sine Børnesko. Han tog hurtig sine egne Tøfler af og ombyttede dem med de store. Det forekom ham ogsaa, at en Spadserestok med et smukt udskaaret Løvehoved, var ked af at staa i sin Krog, han tog derfor ogsaa den og skyndte sig ud af Værelset. Hurtig gik han op paa sit Kammer, tog sin Kappe paa, satte den faderlige Turban paa Hovedet, stak Dolken i Bæltet, og løb saa hurtigt han kunde ud af Huset og ud af Byen.

Han blev ved at løbe og løbe af Skræk for at den Gamle skulde indhente ham, til sidst kunde han ikke mere for Træthed; men han havde heller aldrig

i sit Liv løbet saa hurtigt, og det forekom ham, som han slet ikke kunde holde op at løbe, det var ligesom en indre Magt drev ham fremad. Endelig opdagede han, at Tøflerne maatte være af en ganske særegen Beskaffenhed; ti de skød ham bestandig videre. Han forsøgte paa forskellig Maade at standse; men det lykkedes ikke; da raabte han i sin Nød ligesom man siger til Heste: »Oha—oha! holdt! oha! Tøflerne standsede øjeblikkelig, og Muck kastede sig udmattet ned paa Jorden.

Tøflerne voldte lille Muck megen Glæde. Han havde dog saa i sin Tjeneste erhvervet sig noget, som kunde hjælpe ham paa hans Vandring ud i Verden for at søge Lykken. Trods sin Glæde faldt han dog i Søvn af lutter Udmattelse; ti Mucks lille Legeme, som maatte bære paa et saa stort Hoved, taalte ikke ret meget. I Drømme saa han den lille Hund, som i Fru Ahavzis Hus havde hjulpet ham til Tøflerne, den sagde nu: »Kære Muck, du forstaar endnu ikke Tøflernes fulde Brug, du maa vide, at naar du drejer dig tre Gange rundt paa Hælen, saa kan du flyve hvorhen du vil. Med Stokken kan du finde Skatte; ti naar den berører et Sted, hvor der er nedgravet Guld, da slaar den tre Slag i Jorden, derimod, hvor der er Sølv, slaar den kun to Slag. Saaledes drømte den lille Muck. Da han vaagnede og tænkte over denne vidunderlige Drøm, fik han Lyst til at prøve om den var sand. Han tog Tøflerne paa hævede den ene Fod og begyndte at dreje sig paa Hælen. Men enhver, som har forsøgt med en umaadelig stor Tøffel paa

Foden at gøre dette Kunststykke, vil ikke undre sig over, at det ikke straks lykkedes for den lille Muck, især naar man betænker, at hans store Hoved snart faldt til den ene snart til den anden Side. Den stakkels Lille faldt adskillige Gange og stødte sin Næse slemt! men han lod sig ikke afskrække, gentog ufortrøden Forsøgene, og ende lig lykkedes det. Han drejede sig om paa Hælen og ønskede sig til den næste store Stad. Tøflerne fløj op i Luften, løb med Vindens Hurtighed gennem Skyerne, og førend den lille Muck kunde besinde sig, befandt han sig allerede paa Markedspladsen i en stor By, hvor der var rejst en Mængde Boder, og hvor utallige Mennesker gik omkring i stor Travlhed. Han blandede sig lidt imellem Mængden; men fandt det dog til sidst raadeligst at gaa ind i en mere rolig Gade, ti paa Markedet traadte man ham snart paa Tøflerne, saa han var nær ved at falde, snart stødte han en eller anden med sin lange Dolk, og det var kun med Nød og næppe, han undgik at komme i Klammeri. Muck tænkte nu alvorligt over, hvorledes han skulde bære sig ad for at fortjene nogle Penge. Han havde nok en Stok, som kunde vise ham skjulte Skatte; men hvor skulde han finde et Sted, hvor der var gemt Guld eller Sølv? Han kunde ogsaa til Nøds lade sig se for Penge; men dertil følte han sig dog for stolt. Endelig kom han i Tanker om sine hurtige Fødder, og han udfandt, at hans Tøfler maaske kunde forskaffe ham hans Udkomme, og han besluttede at leje sig ud som Hurtigløber. Men da han mente, at Kongen rimeligvis betalte

en saadan Tjeneste bedst, spurgte han om Vejen til Slottet og begav sig der hen. Ved Slottets Port stod en Betjent, som spurgte ham, hvad han søgte. Paa hans Svar, at han søgte Tjeneste, viste man ham til Opsynsmanden for Slaverne. Han fremkom nu med sin Anmodning til denne og bad ham skaffe sig Tjeneste blandt de kongelige Løbere. Opsynsmanden maalte ham fra Hoved og til Fod og sagde: »Hvorledes? med dine smaa Fødder, som knapt ere et Kvarter lange, vil Du være kongelig Hurtigløber? Bort med dig, jeg er her ikke for at drives Gæk med af enhver Nar.« Men den lille Muck forsikrede ham, at det var hans Alvor, og at han var villig til at indlade sig paa et Væddeløb med den hurtigste Løber. Sagen forekom Opsynsmanden meget latterlig; men da Muck bad ham saa indstændig om at maatte forsøge, befalede han ham at holde sig beredt til et Væddeløb om Aftenen, og førte ham ned i Køkkenet, hvor han lod sætte Spise og Drikke for ham. Selv gik han til Kongen og fortalte ham om Dværgens Anmodning. Det behagede Kongen, som var en lystig Herre, at han havde beholdt Muck til denne Spas. Han lod ham træffe Anstalter til Væddeløbet paa en stor Eng tæt ved Slottet, saa hele Hofstaten kunde se det og befalede ham fremdeles at have Omsorg for Dværgen. Kongen fortalte Prinserne og Prinsesserne om den Forestilling, der skulde være om Aftenen, disse fortalte det igen til Tjenerne og disse lod det gaa videre. Da Aftenen kom var man i spændt Forventning, og alle, som havde Ben at gaa paa, begav sig ud til

Engen, hvor der var opslaaet Tribuner, for at man kuede se den stortalende Dværg løbe.

Da Kongen med sine Sønner og Døtre havde taget Plads paa Tribunen, traadte den lille Muck frem og bukkede højtideligt for de høje Herskaber. Der lød et eenstemmigt Jubelraab, da man saa den Lille; ti en saa pudsig Figur havde man aldrig set. Det lille Legeme med det store Hoved, den lille Kappe, de vide Benklæder, den lange Dolk i det brede Bælte, de smaa Fødder i de uhyre store Tøfler — nej, det var altfor komisk til at man ikke skulde briste ud i Latter. Men lille Muck lod sig ikke forvirre af Latteren, han stillede sig rolig op støttet til sin Stok og ventede rolig paa sin Modstander. Denne traadte nu frem og stillede sig ved Siden af den Lille og begge ventede paa Tegnet til at begynde. Da vinkede Prinsesse Amarza som det var aftalt, med sit Slør, og som to Pile afskudte mod det samme Maal, fløj begge Væddeløberne over Engen.

Til at begynde med havde Mucks Modstander et betydeligt Forspring; men denne jagede efter ham paa sine Tøfler, indhentede ham snart, kom forbi ham og havde allerede længe staaet ved Maalet, inden den anden pustende og snappende efter Vejret, naaede dertil. Tilskuerne sad stumme af Forundring, indtil Kongen begyndte at klappe i Hænderne, da brød der en Bifaldsstorm løs og alle raabte: »Leve den lille Muck, Sejrrherren i Væddeløbet.«

Man havde imidlertid ført den lille Muck frem, han kastede sig ned foran Kongen og sagde: »Stor-

mægtigste Konge, jeg har her kun givet dig en ringe Prøve paa min Kunst, tilstaa mig en Plads blandt dine Løbere, og du skal se større Ting.« Men Kongen svarede ham: »Nej, du skal være min Livløber og altid være om min Person, kære Muck! Du skal aarlig have hundrede Guldstykker i Løn og spise ved mine fonemste Tjeneres Bord.« Nu troede Muck endelig at have fundet den Lykke, han saa længe havde søgt, han var glad og veltillfreds. Han glædede sig ogsaa ved Kongens særdeles Naade; ti denne brugte ham til sine vigtigste og hemmeligste Sendelser, som han al Tid udrettede nøjagtigt og med en vidunderlig Hurtighed. Men de andre Tjenere saa ikke paa ham med gode Øjne; thi det ærgrede dem, at en Dværg, som ikke forstod andet end at løbe, trængte sig frem foran dem, i deres Herres Gunst. De iværksatte mange Sammensværgelser imod ham; men de strandede alle paa den store Tillid Kongen nærede til sin hemmelige Overløber. Denne Værdighed var nemlig efter kort Tids forløb bleven ham tildelt. Disse Sammensværgelser undgik ikke den lille Mucks Opmærksomhed; men han tænkte ikke paa at hævne sig, dertil havde han et alt for godt Hjærte, han tænkte derimod paa at gøre sig afholdt af sine Fjender. Da kom han til at huske paa sin lille Stok, som han rent havde glemt i sin Lykke, og han troede, at naar han kunde finde Skatte og uddele til sine Misundere, saa vilde de holde mere af ham. Han havde hørt, at den nuværende Konges Fader havde nedgravet mange Skatte, da Fjenden en Gang faldt ind i Landet; men at han døde

forinden han havde betroet sin Søn denne Hemmelighed fra nu af tog Muck altid sin Stok med sig, naar han gik ud at spadserere, i Haab om at komme til et Sted, hvor der var nedgravet Skatte. En Aften kom han tilfældigvis til et fjærntliggende Sted i Slotshaven, op pludselig mærkede han, at Stokken bevægede sig i Haanden og slog tre Slag paa Jorden. Nu vidste han, hvad det betød, han tog sin Dolk og gjorde Mærker i de omkringstaaende Træer, hvorefter han sneg sig tilbage til Slottet; der forskaffede han sig en Spade og ventede til Nattens Frembrud for at foretage sine Undersøgelser.

Skattegravningen gjorde forresten den lille Muck mere Besvær, end han havde tænkt. Hans Arme vare altfor svage til at bruge den tunge Spade, og han havde arbejdet over to Timer, forinden han var kommen en Alen i Jorden. Endelig stødte han paa noget haardt, der klang ligesom Jern. Han gravede ivrigere, og snart kom der et stort Jernlaag for Dagens Lys. Han steg ned i Hullet, han havde gravet, for at opdage, hvad Laaget havde dækket over, og fandt ganske rigtig en Krukke fyldt med Guldstykker. Men hans svage Kræfter tillod ham ikke at løfte Krukken op, han puttede derfor saa meget Guld i sine Benklæder og i sit Bælte, som han kunde bære, ogsaa sin Kappe fyldte han med Guld, bedækkede det øvrige omhyggeligt med Jord og begav sig paa Hjemvejen. Men havde han ikke haft Tøflerne paa Fødderne, var han ikke kommen af Stedet, saaledes tyngede Guldet, nu naaede han ubemærket sit Værelse og gemte sin

Skat under Sofahynden. Da den lille Muck saa sig i Besiddelse af saa meget Guld, troede han at Bladet vilde vende sig, og at han kunde forskaffe sig mange Velyndere og Tilhængere blandt sine Fjender ved Hoffet, ved Hjælp af sin Rigdom. Men deraf kunde man se, at han ikke havde nydt nogen omhyggelig Opdragelse, ellers havde han vidst, at man ikke kan vinde sande Venner ved Guld. Ak! havde han blot den Gang smurt sine Tøfler og var forsvunden med sin Kappe fuld af Guld; ti Guldet, som den lille Muck nu strøede ud blandt Hofbetjentene, opvakte kun deres Misundelse og Mistro. Køkkenmesteren Ahuli sagde: »Han er en Falskmøntner.« Slavernes Opsynsmand Achmet sagde: »Han har fralistet Kongen det.« Men Skatmesteren Archaz, som var hans værste Fjende, og selv nu og da gjorde et Greb ned i Kongens Kasse, sagde: »Han har stjaalet det.« For nu at blive sikker i deres Sag aftalte de en List, og Overmundskænken Korchaz fremstillede sig en Dag meget bedrøvet og med nedslagne Øjne for Kongen. Hans sørgmodige Udseende var saa paafaldende, at Kongen spurgte, hvad der var Vejen med ham. »Ak,« svarede han, »jeg er saa bedrøvet over, at have mistet min Konges Naade.« »Hvad fabler du om Ven Korchaz,« gensvarede Kongen, »naar har min Naades Sol ophørt at skinne paa dig?« Overmundskænken svarede, at Kongen jo overlæssede den hemmelige Overløber med Guld; men intet gav sin fattige tro Tjener. Kongen blev meget forundret over at høre dette og lod sig fortælle om Mucks Uddelinger af Guld. Herved ledede de

Sammensvorne let Mistanken hen paa, at Muck havde stjaalet af Skatkammeret. Denne Sagens Vending var Skatmesteren meget kærkommen, da han uden den ikke godt kunde aflægge Regnskab. Kongen gav ham Befaling til hemmeligt at følge alle den lille Mucks Skridt, for muligen at gribe ham paa fersk Gerning. Da nu Muck Natten efter denne Ulykkesdag tog Spaden for at begive sig i Slotshaven at hente Guld til at fylde sin Kasse, som var bleven udtømt ved hans Rundhaandethed, fulgte Vagten ham i det Fjerne, anførte af Køkkenmesteren Aæuli og Skatmesteren Archaz og i det Øjeblik, da han vilde lægge Guldet fra Krukken i sin Kappe, faldt de over ham; bandt ham og førte ham straks til Kongen. Denne, som var gnaven over at være bleven forstyrret i sin Søvn, modtog den stakkels hemmelige Overløber meget unaadig og lod straks afholde Forhør over ham. Man havde taget Krukken op af Jorden og lagt de, tilligemed Spaden og Kappen, der var fuld af Guld, foran Kongens Fødder. Skatmesteren sagde, at han med sin Vagt havde overrasket Muck ligesom han havde gravet Krukken ned i Jorden.

Kongen spurgte den Anklagede om det var sandt, og hvorfra han havde faaet det Guld, som han havde nedgravet. I Følelsen af sin Uskyldighed svarede Muck, at han havde opdaget Krukken i Haven og at han ikke havde nedgravet den; men derimod gravet den op. Kongen udbrød i højeste Grad opbragt over denne formentlige Frækhed: »Hvorledes Elendige! Du vover at lyve saa dumt for din Konge, efter at

du har bestjaalet ham. Skatmester Archaz! jeg opfordrer dig til at sige, om denne Sum Guld, passer til det der mangler i Skatkammeret.«

Skatmesteren erklærede, at saa meget og endnu mere havde der i nogen Tid manglet i den kongelige Skat, og han kunde aflægge Ed paa, at dette var det stjaalne Guld.

Kongen befalede nu, at den lille Muck skulde føres til Fængslet og lægges i Lænker, Guldet gav han til Skatmesteren for at han atter skulde lægge det i Skatkammeret. Inderlig fornøjet over Sagens lykkelige Udfald, tog han Guldet og bar det hjem, hvor han talte de blinkende Guldstykker; men denne onde Mand har aldrig fortalt, at der paa Bunden af Krukken laa en Seddel hvorpaa der stod: »Fjenden har oversvømmet mit Land, og derfor skjuler jeg her en Del af mine Skatte; men en Konges Forbandelse vil ramme den, som finder disse og ikke overgiver dem til min Søn, Kong Sady.«

Lille Muck anstillede sørgelige Betragtninger i Fængslet, han vidste, at der var Dødsstraf for Tyveri af kongelige Ejendomme, og alligevel vilde han ikke røbe Hemmeligheden med Stokken til Kongen, da han frygtede, Kongen saa vilde berøve ham baade den og Tøflerne. Disse kunde desværre ikke bringe ham nogen Hjælp; thi da han var lænket med korte Kæder til Muren, kunde han, hvor meget han end anstrengte sig, ikke dreje sig paa Hælen. Dog, da hans Dødsdom den følgende Dag blev forkyndt ham, tænkte han, at det dog var bedre at leve uden Tryllestokken end at

dø med den, han lod da Kongen anmode om en hemmelig Samtale og aabenbarede ham Stokkens vidunderlige Egenskab. Kongen fæstede i Begyndelsen ingen Lid til hans Udsagn; men Muck tilbød at aflægge en Prøve derpaa, dersom Kongen vilde love ham, at han maatte beholde Livet. Kongen gav ham sit Ord og lod, uden Mucks Vidende, noget Guld grave ned i Jorden og befalede ham at finde det med sin Stok. Efter faa Øjeblikkes Forløb havde han fundet det; ti Stokken slog tydelig tre Slag paa Jorden, der hvor det var gravet ned. Kongen forstod nu, at hans Skatmester havde bedraget ham, og sendte ham, som det er Skik i Østerlandene, en Silkesnor til at hænge sig i. Til Muck sagde han: »Jeg har lovet at spare dit Liv; men det forekommer mig, at du ikke alene er i Besiddelse af Hemmeligheden med Stokken; men der er vist ogsaa en Hemmelighed ved din Hurtigløben, og derfor bliver du her i Fængsel, indtil du tilstaar mig den. Den ene Nat i Fangetaarnet havde betaget Muck al Lyst til et længere Fangenskab, han bekendte derfor ogsaa Kongen, at hele hans Kunst bestod i Tøflerne, dog lærte han ikke Kongen Hemmeligheden med den tredobbelte Omdrejning paa Hælen. Kongen stak straks Fødderne i Tøflerne for at anstille en Prøve, og han jagede om som vanvittig i Slotshaven, ofte vilde han standse; men han vidste ikke, hvorledes man fik Tøflerne til at staa stille, og Muck, som ikke kunde nægte sig denne lille Hævn, lod ham jage af Sted, indtil han styrtede afmægtig om paa Jorden. Da Kongen atter var kommen til Bevidstheden, var han

forfærdelig opbragt over at Muek havde ladet ham løbe, til han mistede Vejret. »Jeg har lovet dig Livet og Friheden: men inden tolv Timer maa du have forladt Landet, ellers lader jeg dig hænge.« Men den lille Stok og Tøflerne lod han lægge ind i sit Skatkammer.

Saa fattig som ingen sinde vandrede den lille Muck ud af Landet. forbandende sin Daarskab, som havde foregøglet ham, at han kunde spille en betydelig Rolle ved Hoffet. Heldigvis var det Land, hvorfra han blev udjaget, ikke ret stort, saa han allerede efter otte Timers Forløb var ved Grænsen, skønt det forekom ham meget besværligt at gaa, nu han var vant til sine kære Tøfler. Da han var kommen over Grænsen, forlod han de almindelige Veie, for at opsøge de mest øde Tykninger i Skovene, hvor han kunde være ganske alene; ti han var opbragt paa alle Mennesker. I en tyk Skov fandt han en Plads, som forekom ham passende til den Beslutning, han havde fattet. En klar Bæk omgiven af skyggefulde Figen-træer og et blødt Grønsvær indbød ham til Hvile. Han kastede sig ned her for, for i Følge sin Beslutning ikke mere at tage nogen Føde til sig, at ligge her og afvente Døden. Han sov ind under disse sørgelige Dødstanker; men da han vaagnede, var han nær ved at fortæres af Sult, og han fandt, at Hungerdøden var meget ubehagelig, han saa sig om efter noget spiseligt. Kostelige modne Figner hang ned fra det Træ, under hvilket han var slumret ind, og han krøb op i det for at plukke nogle, han lod den smage sig fortræffeligt

og gik derpaa hen til Bækken for at slukke sin Tørst. Men hvo skildrer hans Skræk, da han i Vandet saa sit Hoved smykket med to mægtige store Øren og en lang tyk Næse. Forfærdet greb han sig til Ørene, og de vare virkelig en halv Alen lange.

»Jeg fortjener Æseløren, ti jeg har traadt paa min Lykke, som om jeg var et Æsel,« sagde den lille stakkels Muck til sig selv, medens han vandrede ind imellem Træerne. Han blev atter sulten og maatte igen tage sin Tilflugt til Fignerne; ti der fandtes intet andet spiseligt i Skoven. Da han efter sin anden Portion Figner, prøvede om hans lange Øren ikke kunde faa Plads under hans store Turban, og derved se mindre latterlig ud, følte han, at de lange Øren vare forsvundne. Han løb tilbage til Bækken for at overtyde sig derom, og i Sandhed, hans Øren havde atter deres oprindelige Størrelse, og den tykke lange Næse var der ikke mere. Nu indsaa han, hvorledes det var gaaet til, af det første Figentræs Frugt havde han faaet de lange Øren og den tykke lange Næse, det andets Frugt havde helbredet ham. Taknemmelig erkendte han, at hans gode Skæbne endnu en Gang havde givet ham et Middel i Hænde til at blive lykkelig. Han plukkede derfor af begge Træerne saa mange Figner, som han kunde bære, og gik tilbage til det Land, han nylig havde forladt. I den første By sørgede han for ved en Forklædning, at gøre sig helt ukendelig og begav sig saa til Hovedstaden, hvor Kongen boede.

Det var netop paa en Aarstid, hvor modne Figner

endnu vare temmelig sjeldne, lille Muck satte sig foran Porten til Paladset; ti han vidste fra tidligere Tid, at saadanne Sjeldenheder bleve købt her til det kongelige Taffel af Køkkenmesteren. Muck havde heller ikke siddet her ret længe førend han saa Køkkenmesteren skride over Gaarden og komme hen imod ham. Han mønstrede Varerne hos de Sælgere, som havde indfundet sig ved Paladset Port, endelig fik han Øje paa Mucks Kurv. »A, en Sjeldenhed,« sagde han, »som sikkert vil behage Hans Majestæt, hvad vil du have for kele Kurven?« Den lille Muck forlangte en rimelig Pris, og de bleve snart enige om Handelen. Køkkenmesteren gav Kurven til en Slave og gik videre; men lille Muck skyndte sig at forsvinde; ti han frygtede, man vilde opsøge Sælgeren og straffe ham, naar Ulykken kom over Hoffets Hoveder.

Kongen var meget munter ved Tafflet og lovpriste sin Køkkenmester den ene Gang efter den anden for hans gode Køkken og den Omhu, hvormed han al Tid forstod at udsøge de sjeldneste Ting; men Køkkenmesteren, som vidste, hvilken Lækkerbidsken han havde i Behold, smilede fornøjet og lod saadanne Ord falde som: »Det var endnu ikke alle Dages Ende,« eller »Naar Enden er god er al Ting godt,« saa Prinsesserne bleve meget nysgerrige efter at erfare, hvad han nu vilde byde dem.

Men da han lod de smukke, modne Figner sætte ind, udbrød alle de Tilstedeværende i et almindeligt »A!« »Hvor modne, hvor appetitlige,« udraabte Kongen,

»Køkkenmester, du er en prægtig Fyr, og fortjener vor synderlige Naade.« Idet han taledes saaledes, uddelte Kongen, som plejede at være meget sparsommelig med saadanne lækrerier, med egen Haand Fignerne. Enhver Prins og Prinsesse fik to, Hofdamerne og Vesiren en Figen, de øvrige stillede han hen foran sig og begyndte, med Velbehag at fortære dem. »Men du kære Gud, hvorledes er det, du ser ud, Fader,« raabte pludselig Prinsesse Amarza. Alle saa forbavsede paa Kongen, uhyre Øren hang ned paa hver Side af Hovedet, og en lang Næse trak sig ned over Munden. Nu saa hele Selskabet med Skræk og Undren, at de alle vare mer eller mindre prydede med denne besynderlige Hovedpynt.

Man kan tænke sig Hoffets Forfærdelse. Man sendte Bud til Stadens Læger, de kom i Hobetal, ordinerede Piller og Miksturer; men Ørene og Næserne bleve, hvor de vare. Man opererede en Prinsesse; men Ørene voksede straks ud igen.

Muck havde hørt hele Historien i det Skjul, hvor han havde trukket sig tilbage og indsaa, at nu var Tiden kommen til at handle. Han havde allerede tidligere, for de Penge, de solgte Figner havde indbragt ham, anskaffet sig en Dragt, saa han kunde forestille en Lærd, og et langt forlorent Skæg fuldstændiggjorde Forvandlingen. Med en Pose Figner vandrede han til Slottet og tilbød sin Hjælp, som fremmed Læge. Man var i Begyndelsen meget vantro lige over for ham; men efter at han havde givet en af Prinserne

en Figen at spise, og hans Øren og Næse derefter bleve bragt tilbage til deres oprindelige Skikkelse, vilde alle hjælpes af den fremmede Læge. Men Kongen tog ham stiltiende ved Haanden og førte ham ind i sit Værelse, her aabnede han Døren, som førte ind til Skatkammeret, vinkede til Muck, at han skulde følge ham derind og sagde: »Her ere mine Skatte, vælg hvad du vil, og du skal faa det, dersom du kan befri mig fra dette ulyksalige Onde.« Dette lød som yndig Musik i den lille Mucks Øren, han havde straks ved sin Indtrædelse i Skatkammeret set sine Tøfler staa paa Gulvet, og ved Siden af dem stod den kære Stok. Han gik nu omkring i Salen, lige som for at beundre Kongens Skatte; men neppe var han kommen hen til Tøflerne, førend han i en Fart stak Fødderne i dem, greb sin lille Stok, rev det kunstige Skæg af og viste den forbavsede Konge hans forstødte Mucks velbekendte Ansigt. »Troløse Konge,« sagde han, »som lønner tro Tjeneste med Utaknemmelighed, som din velfortjente Straf skal du beholde din vanskabte Skikkelse, dine lange Øren skulle daglig minde dig om den lille Muck.« Da han havde talt, drejede han sig hurtig tre Gange om paa Hælen, ønskede sig langt bort, og førend Kongen kunde kalde paa Hjælp, var Muck ude af Syne. Siden den Tid lever lille Muck i stor Velstand, men ganske alene, da han foragter Menneskene. Erfaringen har gjort ham til en klog Mand, som, skønt hans Ydre er noget paafaldende, fortjener din Beundring, langt mere end din Spot.

Saaledes fortalte min Fader. Jeg bevidnede ham min Anger over min Opførsel mod den gode lille Muck, og min Fader skænkede mig den anden Halvdel af den Straf, han havde tiltænkt mig. Jeg fortalte mine Kammerater den lille Mands mærkelige Skæbne, og vi fik ham saa kær, at vi aldrig mere gjorde Nar ad ham. Derimod ærede vi ham saa længe han levede, og bøjede os lige saa dybt for ham, som for Kadi og Mufti.

DEN BESTØVLEDE KAT.

En gammel, skikkelig Møller havde ved sin Død kun kunnet efterlade sine tre Sønner tre Stykker Arve-gods: Møllen, et Æsel og en Kat. Den ældste forstod sig godt paa at regne, og saa snart Faderen havde lukket sine Øjne, udregnede han hurtig, hvorledes Arven skulde fordeles. Selv beholdt han Møllen som sin Part, den anden gav han Æslet, og den tredie maatte tage til Takke med Katten. Brødrene fandt sig i denne Maade at dele paa, saa Sagføreren og Dommeren tjente intet paa dem.

Alligevel syntes den yngste dog, at det var lovlig lidt, han havde faaet. »Kun en sølle Kat,« sagde han, »ikke andet end en Kat! Hvad skal jeg egentlig med den! Ja, havde den bare været af Guld! Naar jeg slagter den, kan jeg jo nok bruge Skindet til en laaden Hue; men hvad kan det nytte mig at have en laaden Hue paa Hovedet, naar jeg ingen Sko har paa Benene og maa løbe Verden rundt med en sulten

Mave. Katten hørte ham udtale disse misfornøjede Ord, det gjorde den meget ondt at høre ham tale saaledes; men fornærmet blev den alligevel ikke. Den sagde tværtimod til ham med en alvorlig Mine: »Vær ikke saa bedrøvet, kære Herre, giv mig blot en Sæk, og lad lave et Par gode Støvler til mig, som jeg kan gaa gennem tykt og tyndt med, saa skal I nok faa at se, at I dog ikke har faaet den daarligste Part af Arven.

Møllersønnen trak vantro paa Skuldrene; men da han vidste, at Katten var meget snu, og ofte havde overrumplet Rotterne og Musene med stor List, tænkte han, at man jo aldrig kunde vide, hvad den duede til og gav derfor Katten, hvad den forlangte. Denne trak nu Støvlerne paa og bandt Sækken, hvori der tidligere havde været gemt Kaal og Klid, om Halsen, hvorpaa den begav sig paa Vej hen til en Egn, hvor der vrimlede med Kaniner. Da Katten var kommen derhen, strakte den sig i Græsset, og lod som den var død, idet den ventede paa, at en ung uerfaren Kanin, der var ubekendt med Verdens Rænker, skulde komme og lade sig friste af Sækkens lokkende Lugt til at smutte ind i den.

Den havde næppe lagt sig ned, førend en lille Kanin hoppede ind i Sækken. Mester Kat snørede straks Baandene til og kvalte det lille Dyr uden Naade og Barmhjertighed.

Nu gik den, stolt af sit Bytte, den lige Vej til Slottet, hvor den bad om at stedes for Kongens Aasyn. Man førte den ogsaa straks til Hans Majestæt, for hvem den bøjede sig dybt, idet den sagde: »Deres

Majestæt! min Herre, Baron von Habenichts, sender Eder, ved mig hans Tjener, en udmærket Kanin og beder Eder modtage den, som Tegn paa hans Underdanighed.«

Kongen svarede: »Sig din Herre, at jeg takker ham.«

Kort efter gik Katten ud i en Kornmark, hvor den fangede to Agerhøns i sin Sæk. Den løb straks til Kongen og overrakte ham ogsaa disse i sin Herres Navn, Kongen takkede atter og lod Katten give en Drikkeskilling.

Saaledes bar Katten sig ad i nogle Maaneder, den bragte Kongen hyppig Vildt fra sin Herres Jagtdisrrikt, og altid som Tegn paa hans Troskab og Underdanighed.

En Dag da den havde erfaret, at Kongen vilde foretage en Køretur langs med Floden sammen med sin Datter, en meget smuk Prinsesse, sagde Katten til sin Herre: »Dersom I vil følge mit Raad i Dag, er Eders Lykke gjort. Gaa hen til Floden, og bad Eder paa det Sted, jeg vil vise Eder, og lad mig saa sørge for Resten.«

Baron von Habenichts rettede sig efter sin Kats Raad, uden at spørge hvorfor. Medens han badede, kom Kongen kørende forbi. Da raabte Katten af alle Livsens Kræfter: »Hjælp! Hjælp! Min Herre, Baron, drukner.«

Kongen hørte Raabet, stak Hovedet ud af Vognvinduet og genkendte Katten, som havde bragt ham saa mange Gaver. Han lod straks holde og befalede sine Tjenere at ile Baron von Habenichts til Hjælp.

Medens man trak denne op af Floden, nærmede Katten sig Vognen og sagde til Kongen: »Eders Majestæt! nogle Gavtyve have benyttet sig af min Herres Nød til at stjele hans Klæder, omendskønt jeg straks raabte af alle Kræfter: Stop Tyven!« Det var naturligvis ikke sandt; men den fiffige Knægt havde gemt sin Herres daarlige Klæder bag en Busk.

Kongen befalede en af sine Tjenere at hente en prægtig Klædning oppe fra Slottet til Baronen. Befalingen blev hurtigt udført, og efter kort Tids Forløb stod Baron von Habenichts foran Kongen i en meget smuk Paaklædning. Da de prægtige Klæder forskønnede ham meget; han var i Forvejen velvoksen og saa ikke ilde ud, syntes Prinsessen godt om ham og jo længer hun saa paa ham, jo kærere fik hun ham.

Kongen bød ham en Plads i Vognen og spurgte ham, om han ikke vilde gøre dem Følgeskab paa Køreturen. Katten glædede sig og tænkte: »Se saa nu smiler Lykken til os.« Derefter løb den, saa hurtigt den kunde foran Kongens Vogn, indtil den kom til en stor Eng, hvor Høstfolkene netop vare ved at slaa Hø. Den sagde til dem: »Kære Folk! læg Mærke til, hvad jeg siger: Dersom I ikke sige til Kongen, naar han nu kommer her forbi, at denne Eng tilhører Baron von Habenichts, saa blive I lavede til Hakkebøf. Have I forstaaet mig?« Derpaa løb Katten videre.

Da nu Kongen kom forbi, spurgte han Høstfolkene om hvem den smukke Eng tilhørte. De svarede alle eenstemmig »Den tilhører vor naadige Herre, Baron von Habenichts.«

De har der en smuk Ejendom Hr. Baron,« sagde Kongen.

»I Sandhed; Deres Majestæt, et ret indbringende Stykke Jord,« mumlede Baronen.

Den bestøvlede Kat, som bestandig løb foran Kongens Vogn, traf igen nogle Høstfolk, der vare ved at høste en stor Mark. Den holdt ligeledes en opbyggelig Tale til dem og endte med at sige: »Dersom I ikke sige til Kongen, som snart vil køre her forbi, at alle disse Kornmarker tilhøre og al Tid have tilhørt Baron von Habenichts, saa ville I blive lavede til Hakkebøf.« Og hermed for den af Sted. Snart efter kørte Kongen forbi og spurgte som sædvanlig, hvem alle disse Marker tilhørte. Høstfolkene svarede alle med een Mund: »Disse Marker tilhøre og have al Tid tilhørt vor naadige Herre, Baron von Habenichts.«

Kongen lykønskede Baronen til hans store og smukke Ejendomme, og denne nikkede og smilede beskedent. Men Katten løb stadig foran Kongens Vogn og sagde det samme til alle de Markarbejdere, den traf paa, saa Kongen blev mere og mere forbavset over Baron von Habenichts udstrakte Jordegods og Rigdomme.

Endelig kom den forudilende Kat til et stort Slot, som tilhørte en ond Troldmand, der var ganske umaadelig rig, og som ejede alle de Marker, Kongen havde beundret paa sin Vej. Katten erkyndigede sig først nøjagtig om, hvorledes denne Troldmand var, og hvori hans Magt bestod, og bad derpaa om den maatte faa ham i Tale. Troldmanden modtog Katten ganske

venligt og bød den at sætte sig ned, »Man fortæller,« sagde den, »at Eders Naade forstaar den Kunst, at kunne paatage eder hvilken Dyreskikkelse det behager eder, og for Eksempel kan forvandle eder til en Elefant eller en Løve. Er det muligt?«

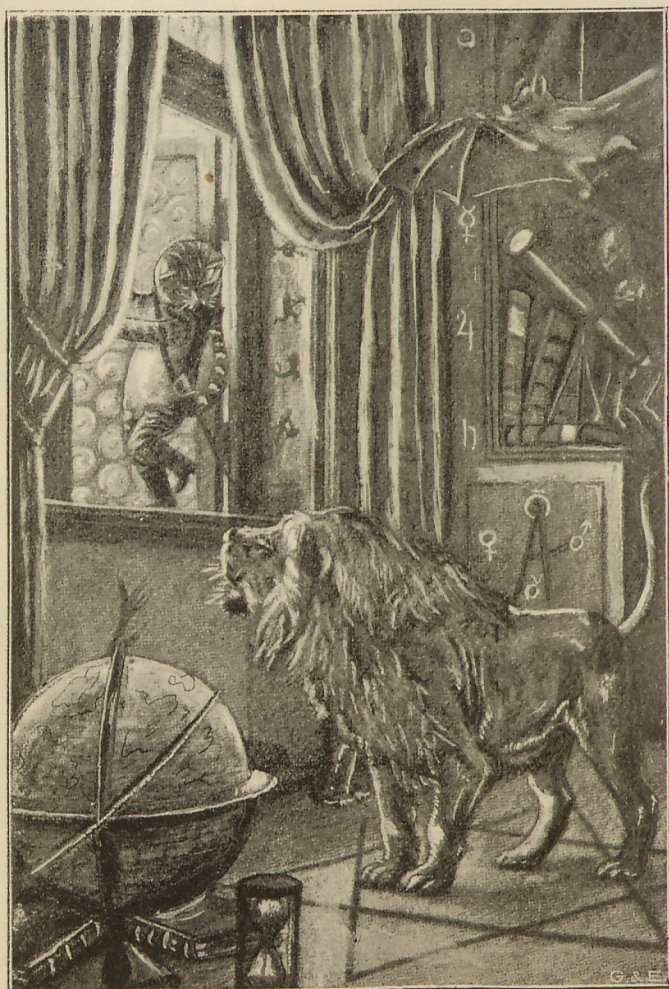
»Om det er muligt!« raabte Trolden vredt, »se her! saa vil du vel tro det,« og øjeblikkelig forvandlede han sig til en Løve.

Katten blev saa forskrækket, at den sprang op i Vinduet og vilde redde sig over Tagrenden; men da den havde Støvler paa, kunde den ikke saa godt klatre derop, og den var nær ved at brække Halsen.

Først da Troldmanden atter havde aflagt Løveskikkelsen, vovede Katten sig atter ind i Værelset, og forsikrede, den havde været i Dødsangst. Derpaa tilføjede den: »Man siger ogsaa, at Eders Naade kan paatage Eder ganske smaa Dyrs Skikkelse, som or Eksempel en Rottes eller en Mus, men jeg tilstaar, at det anser jeg for umuligt.«

»Umuligt!« raabte Trolden, »det Ord »umuligt« kender jeg ikke.« Straks var han en lille Mus og løb over Gulvet. Vips! gjorde Katten et Spring hen imod Musen, og det var ude baade med den og med Troldmanden. Imidlertid kørte Kongen over Vindebroen ind i Slottet, hvis Pragt og Skønhed allerede i Fra-stand havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed. Da Katten hørte Vognens Rumlen, løb den Kongen i Møde og bød Hans Majestæt velkommen i hans Herre Baron von Habenichts Slot.

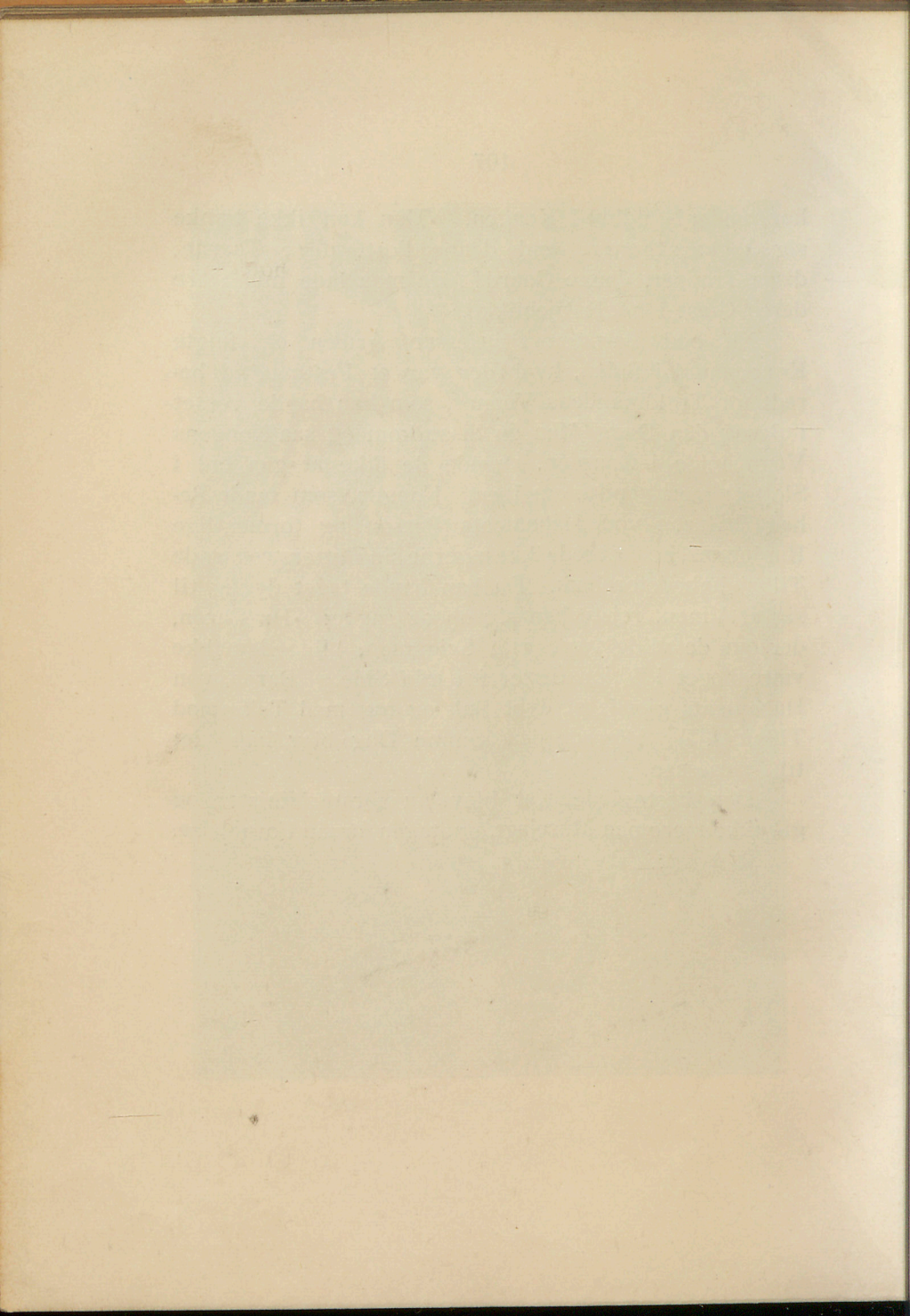
»Hvorledes, Herr Baron, dette smukke Slot til-

hører eder?» udbrød Kongen. »Man kan ikke tænke sig noget skønnere end denne Port, disse Taarne, disse Trapper, denne Gaard! De maa lade mig være deres Gæst i nogle Øjeblikke.«

Nu bød Baronen Prinsessen Armen og fulgte Kongen ind i Salen, hvor der var et Festmaal tid beredt for Troldmandens Venner, som han havde ventet i Besøg den Dag. Men da disse kom og saa Kongens Vogn holde i Gaarden, vovede de ikke at gaa ind i Slottet; men vendte om igen. Kongen, som fandt Behag i Baron von Habenichts Person og formentlige Rigdomme, bemærkede ikke ugærne sin Datters voksende Tilbøjelighed for ham. Da han havde taget dygtig til sig af Vinen, rejste han sig op og sagde: »Hr Baron, dersom de vilde være min Svigersøn, vilde der ikke være noget i Vejen derfor fra min Side.« Baron von Habenichts gjorde et dybt Buk og tog med Tak imod Tilbudet, og allerede den samme Dag blev han viet til Prinsessen.

Den bestøvlede Kat blev nu første Minister og gik ikke mere paa Musejagt, undtagen for sin Fornøjelse.

FOR BØRN FRA 4—10 AAR ANBEFALES

GRIMMS EVENTYR

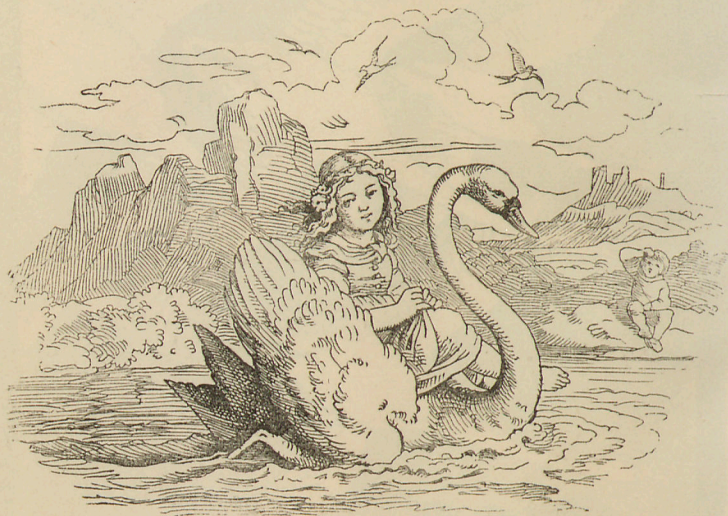
Et Udvalg af Brødrene Grimms smukkeste Eventyr bearbejdede af M. Markussen med talrige originale, helsides Illustrationer og Omslag i Guldprægning.

Pris eleg. kartoneret 1 Kr.

Bogens nydelige Udstyrelse og overmaade billige Pris berettiger den til at opnaa den videste Udbredelse. ❧

FOR BØRN FRA 4—10 AAR ANBEFALES

BECKSTEINS EVENTYR

5te Udgave (12—15000 Eksp.)

30 Eventyr illustrerede med 50 Billeder

i elegant farvetrykt Kartonnage, med Omslag efter Originaltegning
af Gerh. Heilmann

Pris 1 Kr.

Af de utallige Eventyrsamlinger, der efterhaanden er bragt i Handlen, har Becksteins altid været den foretrukne. De kønne og morsomme Fortællinger ere alle skrevne med en saa klar Forstaaelse af Barnets Fantasiliv, at de bliver den kæreste og tillige den sundeste Læsning for mindre Børn.

